

Alles heeft zijn Prijs

The Price of Everything

(2010)

Fiona Evans

Vertaling 2013.

Hedwig Cooremans

't Serclaesstraat 11

B-1740 Ternat

02/582.09.48

hedwig.cooremans@telenet.be

ALMO

Royal House, Coremansstraat 34

2600 Berchem

Personen.

- * Eddie Bouwer. Late veertiger. Kleine middenstander die het tot multi-miljonair heeft geschopt.
- * Pam Bouwer. Goed geconserveerde ex-schoonheidskoningin. Iets jonger dan Eddy.
- * Ruby Bouwer. Vijftien. Pientere, zelfbewuste tiener.

Verder: stemmen, acteurs in de filmopnames.

Plaats.

Een luxueuse villa. Herfst 2010.

Noten.

- * Wat tussen [vierkante haakjes] staat geeft de intentie van het personage weer, maar wordt niet uitgesproken.
- * Wat *schuin en vet* gedrukt staat zijn de instructies voor geluid en film.
- * Wat **vet gedrukt** staat zijn de vooraf opgenomen teksten, hetzij voor de audio, hetzij voor de filmpjes.

* * * * *

Deel Een

Scène 1

De grote salon in de villa van de Bouwers barst van de luxe. Tegelijk is het een mengelmooie van oud en nieuw. Een enorm bloemstuk kreeg een ereplaats. Het geweer van Eddy ligt ergens achteloos neergegoot. Ergens in deze ruimte ligt ook Ruby's boek: "Complete Poems and Songs of Robert Burns" en een stuk speelgoed van de hond dat lawaai maakt. De tv is een enorme flatscreen. Verder: monitoren van de camerabewaking van het huis.

Op de tv en alle andere monitoren zien we een opname van Eddie die een gloedvolle zakenspeech afsteekt.

Tezelfdertijd verschijnt Eddie bovenaan de trap met de afstandsbediening die hij op de tv richt. Hij heeft een Monopoly bij zich. Hij geniet van zijn optreden op het scherm en valt in, lipt zijn tekst, zegt ze mee. Op een bepaald moment zal hij het boek van Ruby ergens wegmoffelen.

We horen en zien:

EDDIE: Business betekent risico's nemen. Berekende risico's. Voor je een belangrijke beslissing neemt moet je over alles grondig reflecteren. Wees op de hoogte van het kleinste detail. Hou tegenstand in de hand. Wees baas over de markt. Voor je investeert, eet je, drink je, slaap je en schijt je die business. Je moet haar beter kennen dan je vrouw en je kroost.

Ik? Ik ben dol op plannen. Over de dingen wordt nagedacht. Als ik weet wat ik mag verwachten, kom ik niet voor verrassingen te staan. Alles werd immers dubbel gecheckt. Bouw de juiste strategie uit. Beperk je verlies. Dat houdt zeker niet in dat je bang moet zijn om een risico te nemen. Zoals ik eerder zei: business betekent risico's nemen. Als je niet bereid bent om je nek uit te steken, dan moet je dit spel niet spelen.

De mensen vragen me dikwijls: "Eddie, waarom heb je besloten om zakenman te worden? Waarom wou je je eigen baas zijn?" Het antwoord is eenvoudig: ik ben compleet arbeidsongeschikt. Een rare gast met een torenhoog ego. Wie zou er zo dom zijn om mij in dienst te willen nemen? Een getikte... of mijn vrouw.

Er wordt beleefd gelachen.

"Maar waar haalde je de drive vandaan om zakenman te worden? Waarom ben jij geslaagd wanneer zoveel anderen hebben gefaald?" (*Pauze om alles goed te laten bezinken.*) Ik word high door poen. Poen maakt me bikkelhard. Zo, het is eruit. Ik bespeel de markt, ik onderhandel keihard, ik haal het onderste uit de kan en ik bezegel de deal. Het is... sexy.

Succes hangt af van twee factoren: je moet in staat zijn om de meest geschikte opportuniteit af te wachten en die pak je dan bij z'n ballen en je knijpt er eens flink in. Om je doelstellingen te bereiken, moet je bereid zijn te evolueren. Juist, bedenk een strategie. De zaken verlopen uiteraard niet altijd zoals gepland. Als goede zakenman pas je je aan de omstandigheden aan. Wacht je kansen af, misschien roei je zelfs met de stroom mee... Maar dan, zodra het ogenblik je opportuun lijkt... dan duik je. Smijt je er volledig in en je haalt een vol net naar boven.

*Luid applaus. Eddie toost op het applaus en verdwijnt uit beeld.
Daarna muziek en bewakingscamera's op de buitenkant van het huis.*

Scène 2

Pam en Ruby komen binnen, beladen met zakken van exclusieve boetieks. Pam heeft wat gedronken. Ze is lichtjes in de wind, maar niet echt dronken. Iedereen is goed gezind.

PAM: Och, trek niet zo'n gezicht, zeg!

RUBY: 't Is gewoon weggegooid geld.

PAM: Hij heeft zich eens lekker laten gaan.

RUBY: Mega-aanstellerij, ja!

PAM: Hij deed het voor mij.

Eddie op met een enorm, gesigneerd soft-focus portret van Britney Spears, waarbij haar enorme décolleté volledig tot zijn recht komt.

EDDIE: Jullie hadden het gezicht van Nick moeten zien toen er afgeklopt werd.

RUBY: Heb je dat alleen voor jezelf gedaan? Dat geloof ik niet.

EDDIE: Dat geloof ik wel.

RUBY: Niet.

EDDIE: Wel.

RUBY: Niet.

EDDIE: Niet.

RUBY: Wel.

EDDIE: Gefopt!

RUBY: Niet eerlijk!

EDDIE: *(Tot Pam.)* Ik wou dat je eerste veiling een succes werd.

PAM: Ik word meter van Hartenvrouw voor je 't weet. De cardiologie vaart er wel bij.

RUBY: Je geeft niet iets om veel terug te krijgen.

EDDIE: Waar heb je dat vandaan?

Pam geniet.

RUBY: Elfduizend euro. 't Is obsceen.

EDDIE: Ik vind het een prachtige foto.

RUBY: Ik had het over je houding.

PAM: Schatje, denk vooral niet dat je papa een boetekleed aantrekt.

RUBY: We zitten middenin een economische crisis. Waarschijnlijk zaten er mensen in de zaal die op het punt staan hun huis te verliezen en papa gooit een klein fortuin naar Britney Spears.

PAM: Het is niet onze schuld dat de wereldeconomie op apegapen ligt. Waar of niet, Eddie?

EDDIE: Da's een feit. Om 't even: 't is voor jouw slaapkamer!

RUBY: Nu ben je 'r serieus mee aan 't lachen.

EDDIE: Je hield van haar songs.

RUBY: Ja, ééntje, toen ik zeven was.

EDDIE: *(Bewondert Britney Spears' vormen.)* We kunnen haar nog altijd boven de schoorsteenmantel hangen.

PAM: Laat de hond niet bij het vlees.

RUBY: Ik zal mijn vriendjes hier nooit meer durven uitnodigen. *(Pauze.)* Tussen haakjes, waar is Goldie?

PAM: Als die hond weer op mijn bed ligt [bega ik een ongeluk.]

RUBY: Goldie!

EDDIE: Soms iemand zin in champagne?

RUBY: (*Vindt haar boek.*) Wat ligt dat hier te doen?

EDDIE: Vanavond niet. Leg maar weg.

RUBY: (*Met argwaan.*) Heb jij dat daar verstopt?

EDDIE: Nee. Komaan, wie wil er champagne?

RUBY: Valt er iets te vieren?

EDDIE: Het einde van een prachtige dag.

PAM: Het begin van mijn nieuwe carrière. Hartenvrouw. En wat dan nog, wij hebben geen excuus nodig. Liefdadigheid begint thuis.

Pam gaat naar de deur.

EDDIE: Wat ga je doen?

PAM: Ik haal hem wel.

EDDIE: Champagne is mijn afdeling.

PAM: Ik houd van een snuifje verandering.

RUBY: Ohlala! Mama wordt assertief!

EDDIE: Ik doe het wel.

PAM: Jij hebt vandaag al meer dan genoeg gedaan. Leg je voeten maar op tafel, ik zorg voor de champagne.

Eddie geeft toe en richt zijn aandacht op Ruby. Pam af. Hij opent zijn armen en zij gaat naar hem. Dikke knuffel. Blijkbaar hebben ze dit al meer gedaan.

RUBY: Bedankt, papa. Ik heb een superfantastische dag gehad.

EDDIE: 't Was echt leuk, hé?

RUBY: Je had me al die outfits niet hoeven kopen.

EDDIE: Ik dacht dat je ze zo graag wou?

RUBY: Ja, natuurlijk. Ik ga toch niet nee zeggen, zeker? Het gebeurt niet alle dagen dat ik bij Armani losgelaten word.

EDDIE: Zo lang je maar geen veiligheidsspeld door je neus draagt.

RUBY: (*Snapt het niet.*) Wat?

EDDIE: Laat maar. Je zal er uitzien als een prinses.

RUBY: Ze zullen allemaal megajaloers zijn op school.

EDDIE: (*Ruikt haar haar.*) Heb je zitten roken?

RUBY: Nee.

EDDIE: Ruby, je weet hoe ik over roken denk.

RUBY: (*Neemt haar mobieltje en begint een tekst.*) Hypocriet.

EDDIE: Hey!

RUBY: Jij deed dat vroeger toch ook.

EDDIE: Vroeger!

RUBY: Ik heb niet gerookt.

EDDIE: Ik ruik het.

RUBY: Ik stond buiten met iemand die rookte.

EDDIE: Wie?

RUBY: Ga je weer de vader van voor de oorlog uithangen? Ik mag met jongens omgaan, ja.

EDDIE: Als het daar maar bij blijft.

RUBY: Papa!

EDDIE: Ik weet hoe tieners zijn.

RUBY: Je moet me maar vertrouwen.

EDDIE: Dat doe ik ook. Alleen vertrouw ik die kleine smeerlapjes niet.

RUBY: Puistige pubers met prutsende pootjes pik ik piet.

EDDIE: Zo'n praat hoor ik liever niet.

Hij neemt de telefoon en legt hem buiten haar bereik op tafel.

RUBY: Zeg eens, ik ben bijna zestien.

EDDIE: Maar je bent nog steeds mijn kleine meid.

RUBY: Ik zal niet eeuwig je kleine meid blijven.

PAM: *(Op met champagne.)* En hier zijn we dan. Hey, Rubke, heeft Britt je jasje al gezien?

RUBY: Ik kreeg de tijd niet om het haar te tonen. *(Rammelt met haar armband.)* Maar van deze Cartier was ze weg.

EDDIE: Al het decadente van de wereld rond dat ene prachtige polsje.

PAM: Eddie...

RUBY: Ik sms haar een foto van mijn jasje.

EDDIE: Niet nu.

PAM: *(Licht spottend.)* Papa heeft gelijk. Gezinsavond.

EDDIE: *(Keurt de champagne.)* Je had een beter jaar moeten kiezen. Geef hier, ik haal andere.

PAM: *(Neemt de champagne van hem weg.)* A-a-a... Mijn beurt om te kiezen.

EDDIE: Wij verdienen alleen het allerbeste.

PAM: Relax. We hebben tijd genoeg.

EDDIE: Oké, als jij het zegt.

Pam opent de fles en schenkt in.

RUBY: We moeten alles toch niet in deze ene avond proppen? We zijn Britney Spears niet.

PAM: Och... Laat Britney voor wat ze is.

EDDIE: Ik zou een toast willen uitbrengen. *(Pauze.)* Op mijn fantastische gezin.

PAM en RUBY: *(Giechelend.)* Op ons! *(Iedereen drinkt.)*

EDDIE: Goed. Andere outfit.

PAM: Wat?

EDDIE: We trekken onze mooiste spullen aan.

RUBY: Waarvoor?

EDDIE: Moeten de Bouwers een excuus bedenken om plezier te maken?

RUBY: Ja, als je 't zo stelt...

PAM: Ik wou de mijne bewaren voor Ascot.

RUBY: Ik trek de mijne aan.

Ruby neemt haar zakken en gaat naar boven.

EDDIE: Ascot?

PAM: Royal Ascot eigenlijk. Ik ga naar de rennen.

EDDIE: Naar Engeland? Wanneer heb je dat beslist?

PAM: We gaan op Ladies Day. Lynn vroeg het. Ik kon moeilijk weigeren.

EDDIE: Moeilijk...

RUBY: *(Boven aan de trap, net voor ze weggaat.)* Het is mama niet die een gokprobleem heeft. *(Af.)*

EDDIE: Hoe is zij dat te weten gekomen?

PAM: Ze is een heel verstandig meisje.

EDDIE: Ze is jouw dochter, niet je beste vriendin. Je moet haar niet alles zitten vertellen.

PAM: Dat deed ik ook niet. Kinderen vangen die dingen vanzelf op.

Eddie blijft ermee zitten. Op een speelse manier probeert Pam hem tot andere gedachten te brengen.

PAM: Nu ga je toch niet zitten mokken, grote beer? Toch niet tijdens onze weekend special? *(Pauze.)* Als jij een vriendelijker gezicht trekt, zou ik misschien mijn rode jurk kunnen aantrekken.

EDDIE: Nu?

PAM: Hier en nu. Als jij dat wil.

EDDIE: Yeah...

Eddie beweegt op de muziek: Human League; Don't you want me, Baby. Pam zingt mee.

EDDIE: Ik heb een playlist gemaakt van al onze favoriete songs.

PAM: Ik weet niet wat jij de laatste tijd hebt, Eddie Bouwer, maar ik ben er weg van.

Ze dansen rond, ze zingen mee, ze trekken wat kleren uit en ze worden hitsig. Ze hebben er zin in. Eddie grabbelt Pam vast en ze beginnen te zoenen. Pam voelt hem.

PAM: Twee keer op dezelfde dag, en ik die dacht dat je me beu was?

EDDIE: Nooit!

Ze zoenen nog heviger. Het dreigt te ver te gaan.

PAM: Ruby is boven.

EDDIE: Niks van aantrekken!

PAM: Eddie, een beetje kan, maar niet te veel.

Ze laten zich op de sofa vallen. Eddie neemt de afstandsbediening en zet de dvd aan.

Zowel op de tv als op de monitors zien we een opname van hun trouwdag. Beelden van arriverende of wachtende gasten aan de ingang van een feestzaaltje. We zijn in 1994 en iedereen is in zomer- of feestkledij. De opname is niet van de beste kwaliteit en het filmpje is amateuristisch.

PAM: Jezus! Eddy, wat... Hoe komt dat daar?

EDDIE: Ik heb het gevonden.

PAM: Waar?

EDDIE: In een van die dozen in de schuur.

PAM: Wat heb je daar zitten snuffelen?

EDDIE: Het moest een verrassing zijn. Ik heb heel de boel op dvd gezet.

PAM: *(Ontroerd.)* Oh, Eddie, kijk toch eens hoe iedereen eruit zag.

We zijn nu in de hall van de feestzaal. De gasten verzamelen zich aan de voet van een trap.

PAM: Oh god, dat is waar ze ons stonden op te wachten... Hoe genant.

EDDIE: In die tijd was jij nogal wat minder gegeneerd...

PAM: Ik ben er zeker van dat ons moeder iets in 't snot had.

EDDIE: Ze wist het. Ze heeft me trouwens flink de oren gewassen.

PAM: Dat heb je me toen niet gezegd.

EDDIE: Ik wou je mooiste dag niet verpesten.

PAM: 't Was ook jouw mooiste dag. *(Pauze.)* Jij kunt goed geheimen bewaren, zeg.

Eddie antwoordt niet, geboeid als hij is door de beelden.

Een gegeneerde Pat en Eddy arriveren onder hoerageroep, spotternijen en gejoel.

PAM: Lynn heeft me gezegd dat ze je bij de dokter heeft gezien.

EDDIE: Ik durf wedden dat je nog altijd in dat kleed kunt.

PAM: Eddie?

Ze neemt de afstandbediening uit zijn handen en zet het beeld op pauze.

En dat is een close-up van Pam en Eddie.

PAM: Lynn heeft me gezegd...

EDDIE: *(Onderbreekt.)* Dat was ik niet.

PAM: Ze zei dat jij het was. Zonder twijfel.

EDDIE: Dan heeft ze het mis.

PAM: Dat heb ik haar ook gezegd. Ik zou het geweten hebben als Eddie naar de dokter was geweest, zei ik, want Eddie moet van geen dokters weten. Hij sterft nog liever dan naar een dokter te gaan.

EDDIE: Ik zal wel een dubbelganger hebben. Er moet ergens nog zo'n halvegare rondlopen.

PAM: Ze heeft je auto zien staan.

EDDIE: Dat betekent dat er hier waarschijnlijk pakken Aston Martins rondrijden.

PAM: Niet met een privé nummerplaat.

EDDIE: Je gelooft me dus niet.

PAM: Daar gaat het niet om. Het is dat...

EDDIE: Probeer je onze avond nu met opzet te verknoeien?

PAM: Niks opzet... Ik maak me alleen zorgen. Over jou.

EDDIE: Dat is dan niet nodig.

PAM: Weet je 't zeker? *(Pauze. Ze probeert nog eens.)* 't Is alleen dat dit allemaal...

EDDIE: Wat dat dit allemaal?

PAM: Je doet echt moeite...

EDDIE: Ik dacht dat je dit wou?

PAM: 't Is... Alleen...

EDDIE: Alleen wat?

PAM: 't Is 'n beetje veel.

EDDIE: Tof, zeg...

PAM: Begrijp me niet verkeerd. Het is heel lief... Maar zo ben jij niet echt. De video van onze trouw, een weekend thuis van kantoor, je gsm die af staat... Je hebt zoiets nog nooit eerder... Nooit.

EDDIE: Ik wil tijd doorbrengen met mijn gezin, is dat verkeerd?

PAM: Nee...

EDDIE: Wel dan? Kunnen we het over wat anders hebben, Pam? Gewoon gezellig bij mekaar? Nog een drink?

Zij wijst af. Toch schenkt hij twee glazen in.

PAM: Ik zei toch nee.

EDDIE: Drink op.

PAM: Ik moet dat stom drankje niet hebben.

Ruby komt naar beneden. Ze is nog niet helemaal klaar.

EDDIE: Ik dacht dat je je zou verkleeden?

RUBY: Ik vind Goldie nergens.

EDDIE: Die zal buiten zijn. Vooruit, ga je klaarmaken.

RUBY: Hoe is die dan buiten geraakt?

EDDIE: Je weet hoe honden zijn.

PAM: Hij is een labrador, niet Houdini.

RUBY: Wanneer heb je hem 't laatst gezien?

EDDIE: Vanmorgen.

PAM: Was hij binnen toen je vertrokken bent naar ons?

EDDIE: Ja. Nee... Ik weet het niet meer.

RUBY: Je hebt het niet gecheckt?

EDDIE: Ik had wel wat anders te doen.

PAM: Zoals?

Ruby gaat naar de deur.

EDDIE: Waar ga je naartoe?

RUBY: Hem zoeken.

EDDIE: Blijf jij maar hier. Ik ga wel.

PAM: Het is haar hond.

EDDIE: Ik wil niet dat ze buiten rondloopt.

PAM: Wat is daar weer mee?

EDDIE: Er kan om het even wat gebeuren.

PAM: Om de liefde gods, zeg...

RUBY: Zoals wat?

EDDIE: Om het even wat.

PAM: Dat is hier precies Fort Knox.

RUBY: Ik moet de pony's nog voederen.

EDDIE: Dat doe ik wel.

PAM: Jij?

EDDIE: Ik heb dat nogal gedaan.

RUBY: Ik ga met je mee.

EDDIE: (*Scherp.*) Nee.

RUBY: Papa!

EDDIE: Mijn huis, mijn regels. Jij zet de Monopoly klaar.

RUBY: Monopoly?

EDDIE: Jij speelt graag Monopoly.

RUBY: Ik wil geen stomme Monopoly spelen.

PAM: Doe het gewoon, Ruby.

Eddie af.

RUBY: Jij moet altijd zijn kant kiezen.

PAM: Dat is niet waar.

RUBY: Je bent gewoon zielig.

PAM: Verknoei het nu niet.

Ze neemt een exemplaar van Vogue en bladert achteloos.

RUBY: Ik? Ik ben niet degene die hier de idioot uithangt. (*Ze ziet het beeld op het scherm.*) Ahhr! Wie heeft dat daarop gezet?

PAM: Hij wil gewoon dat we samen een fijne avond doorbrengen.

RUBY: Door ons onder huisarrest te plaatsen?

PAM: Maak er nu ook geen tragedie van.

RUBY: Ik voeder de pony's altijd. Ze houden van routine.

PAM: Weet ik, maar...

RUBY: Maar wat?

PAM: (*Ze wil niet zeggen wat haar op het hart ligt.*) Hij probeert echt zijn best te doen.

RUBY: Misschien heb jij het nog niet gemerkt, maar de hond is er niet.

PAM: En je vader is hem gaan zoeken. Hij is waarschijnlijk op konijnenjacht.

RUBY: Sinds wanneer is Goldie geïnteresseerd in konijnen.

PAM: Misschien is er op de boerderij een loopse teef.

RUBY: Dat is kilometers hier vandaan. Hij is geen haai of zo.

PAM: Reuen die hitsig zijn leggen ongelooflijke afstanden af om hun ding te doen.

RUBY: Wow, wat een taaltje.

PAM: Hij komt wel opdagen. Laten we onze dag niet verknoeien. We hadden het vandaag toch goed samen?

RUBY: Steek je kop maar in 't zand. (*Pauze.*) Wanneer heeft papa je nog eens bloemen gekocht? (*Pam antwoordt niet.*) Of *grootmoedig* toegegeven dat iets zijn schuld was? Ik weet wel dat hij er soms *liederlijk* tegenaan gaat, maar vandaag...

PAM: Oh, grootmoedig, liederlijk... Zijn dat van die nieuwe woorden?

RUBY: Nee.

PAM: Ik moet misschien toch eens een twitter account nemen.

RUBY: (*Vindt dit heel amusant.*) Da's wel voor mensen die iets te vertellen hebben.

PAM: Ik heb iets te vertellen.

RUBY: Zoals?

PAM: (*Zoekt moeizaam naar woorden.*) Een boel dingen.

RUBY: Pin Pon! Spoedgeval! Gebroken vingernagel. Urgentie! Manicure op intensieve.

PAM: Jij moest stand-up comedian worden.

RUBY: Wie weet.

PAM: Lynn heeft een twitter.

RUBY: Lynn heeft een slechte adem. Je zou 't niet eens willen.

PAM: Het is geen slechte adem. Het is rode wijn en sigaretten.

RUBY: Het blijft vies stinken.

PAM: Net als jouw houding, jongedame.

RUBY: Voorzichtig, mama, want daar had je bijna een eigen mening. Je zou het misschien kunnen tweeten.

PAM: Waarom moet jij me altijd zitten kleineren?

RUBY: (*Om Pam op te winden.*) Pienter gedoken schuw beestje mijn,
Gij vreest altoos in uw hartje klein!
't Was onnodig vlug dat gij liep...
(*Wat betreft de vertaling van "To a Mouse" van de Schotse dichter Robert Burns: zie blz. 74.*)

PAM: Ach, hou toch je mond.

RUBY: Zoiets zeg je nooit tegen hem.

PAM: *Hem!* Een beetje respect alsjeblieft! Je vader probeert niet onder mijn duiven te schieten.

RUBY: Hij spreekt je altijd tegen.

PAM: En dan? Zolang ik verkrijg wat ik wil, is er niets aan de hand. Laat hem maar denken dat hij de baas is. Waarschijnlijk weet hij meer dingen dan ik.

RUBY: Hij doet alsof hij meer weet. Alles draait rond zelfvertrouwen.

PAM: Daar zal jij wel alles over weten.

RUBY: En dat is plots verkeerd?

PAM: Natuurlijk niet.

RUBY: De emancipatie van de vrouw is er wel degelijk echt geweest, hoor mama.

PAM: Jij hebt daar een paar boekjes over gelezen en je denkt er alles over te weten?

RUBY: Ik weet meer dan jij.

PAM: In de sixties was ik nog een kind.

RUBY: Word volwassen, mama. Neem je verantwoordelijkheid.

PAM: Heb je weer met de mama van Luna gesproken?

RUBY: Die vertelt echt superinteressante dingen.

PAM: Is dat zo?

RUBY: En wreed cool.

PAM: Juist, ja. We kunnen ons allemaal laten gaan en batik dragen. Dat bewijst niets.

RUBY: Als je eens wist hoe verkeerd je denkt. Zij heeft een eigen stijl, zoals... Kate Moss.

PAM: Omdat ze geen bh draagt?

RUBY: Zij heeft er geen nodig.

PAM: Natuurlijk niet, als er bijna niets te dragen valt.

RUBY: Wist je dat ze ooit een date had met een rockster?

PAM: Klopt, en ik ben Jackie Onassis.

RUBY: Echt waar. Die oude die bij de Rolling Stones zit.

PAM: Mooi! Zo beperk je het aantal.

RUBY: Mick Jagger... Ik heb de foto's gezien. Ze zag er fantastisch uit. Vrije liefde en zo van die dingen...

PAM: Vrije liefde? Dat is de manier van mannen om zo van die dingen voor niets te krijgen.

RUBY: Ze zouden er dus moeten voor betalen?

PAM: Hoe je het ook draait of keert, schat, we betalen er allemaal voor.

RUBY: Tof, dus mijn moeder is een prostituee.

PAM: Ruby!

RUBY: Wat is papa dan?

PAM: Hij zou je zo moeten bezig horen...

RUBY: Een klant. Een pooier kan hij niet zijn, want hij wil niet dat jij gaat werken.

PAM: Ik werk wel.

RUBY: Liefdadigheidsetentjes organiseren. Dat is niet bepaald Hillary Clinton.

PAM: God zij dank. Heb je haar heupen al gezien?

RUBY: Waarom beoordeel jij vrouwen op hun looks?

PAM: Dat doe ik niet.

RUBY: Dat doe jij wel.

PAM: Looks zijn belangrijk.

RUBY: Ik vertrouw me alleszins niet op de mijne om er te komen in het leven.

PAM: Wat wil je daar mee zeggen?

RUBY: Laat maar.

PAM: Je moet je gaven in winst omzetten, Ruby. Die van Mensa zijn niet speciaal op mijn deur komen kloppen. Toch heb ik niet zo slecht gepresteerd.

RUBY: Als je met een miljonair bent getrouwd...

PAM: Er is niks verkeerd aan een beetje leep zijn. Trouwens, zo rijk was hij nog niet toen ik hem voor het eerst ontmoette.

RUBY: Ben je met papa uit liefde getrouwd of om zijn geld?

PAM: De twee. Alleen een zottin trouwt alleen voor het ene of alleen voor het andere.

Eddie op.

RUBY: Heb je hem gevonden?

EDDIE: Nee.

RUBY: Waar is hij dan?

EDDIE: (*Weet niet goed hoe te beginnen.*) Ik wil je niet van streek brengen.

RUBY: Oh my god, nee...

PAM: Wat is er gebeurd?

EDDIE: Niets.

PAM: Is hij gewond of zo?

RUBY: Toch niet tegen de elektrische afsluiting?

EDDIE: Rustig.

RUBY: Is hij dood?

EDDIE: Hij maakt het goed.

PAM: Waar is hij dan verdomme?

EDDIE: Ik heb eigenlijk een beetje gelogen.

PAM: Wablieft?

RUBY: Ik heb je nog gezegd dat er iets was.

EDDIE: 't Is niks ernstigs.

PAM: Wat bedoel je met *een beetje* gelogen?

RUBY: Ik heb hem naar de kennels gebracht.

Pam en Ruby staan perplex.

RUBY: De kennels?

EDDIE: Een familielid van de receptioniste bij de dokter heeft een nieuw hondenhotel geopend.

RUBY: Maar hij haat kennels.

PAM: Welke receptioniste?

RUBY: Waarom moet hij in de kennels zitten?

EDDIE: Alsjeblieft zeg, ieder om beurt!

PAM: Welke receptioniste?

EDDIE: Die blonde.

PAM: Hoe ken jij die?

EDDIE: Ik ken...

RUBY: Hij moet hier bij ons zijn.

EDDIE: Hij zal er een luizenleventje leiden.

PAM: Hoe wist jij dat die een hondenhotel had?

EDDIE: Nick had er iets over gezegd.

Pam en Ruby praten nu tegelijk.

PAM: Nick? Ik had moeten weten dat het iets te maken had met...

RUBY: Goldie mag niet in een hok zitten. Hij haat...

EDDIE: (*Schreeuwt.*) We gaan weg!

Pam en Ruby staan sprakeloos.

PAM: Op vakantie?

EDDIE: Ik dacht jullie dat fijn zouden vinden.

PAM: En heb jij dat zo ineens gepland?

EDDIE: Het is de bedoeling dat het een verrassing zou zijn.

RUBY: Ik kan niet op vakantie.

PAM: Natuurlijk wel. Waar gaan we naartoe?

EDDIE: Waar beloof ik je al jaren dat we zullen gaan? Waar wou jij op huwelijksreis?

PAM: Nee!

EDDIE: Jawel!

Pam schreeuwt het uit van blijdschap.

RUBY: Maar ik heb volgende week examen voor conservatorium.

PAM: Dat kan geregeld worden.

RUBY: We hebben al gerepeteerd. Ik heb dat gedicht van Robert Burns gestudeerd.

EDDIE: We vinden er wel wat op.

RUBY: En mijn tentamen dan?

PAM: We zorgen voor een privéleraar.

EDDIE: Als 't moet stop ik die stommelingen wat in hun pollen.

RUBY: Als jullie er niets op tegen hebben, haal ik het liever op eigen kracht.

PAM: Maar natuurlijk, schat. Ik hou van jou, Eddie Bouwer.

EDDIE: Is iedereen nu gelukkig?

PAM: Dat zijn we zeker. Waarom heb je ons dat niet eerder verteld?

EDDIE: Tja, dan zou het geen verrassing geweest zijn, hé?

RUBY: *(Doet alsof ze verveeld is.)* Waar gaan we naartoe?

PAM: Naar de hemel!

Compleet opgewonden loopt Pam naar boven

Stemmen.

MAN: Het leek me zo een echt stabiel gezin.

VROUW: Zo'n lief meisje... Slim, mooi...

MEISJE: Ze was even oud als ik.

MAN: We zijn er echt kapot van.

VROUW: We weten gewoon niet meer wat zeggen.

Scène 3

Eddy en Ruby zetten de Monopoly klaar.

RUBY: Ik heb boven de nieuwste versie.

EDDIE: De nieuwste versie is zever...

RUBY: Wat is daar weer mis mee?

EDDIE: Geen geld.

RUBY: Je speelt het met kredietkaarten.

EDDIE: Precies. *(Roept aan de trap.)* Pam... Haast u! We zouden willen beginnen!

RUBY: Heb jij plots een probleem met kredietkaarten?

EDDIE: Daar is echt geen plezier aan.

RUBY: Valsspelen wordt wel lastiger.

EDDIE: Waarschijnlijk niet. Wat is de bedoeling van een spel, als ze niet kunnen zien dat je aan het winnen bent?

RUBY: Zo vreselijk graag winnen.

EDDIE: Winnen is gezond.

RUBY: Jij gaat er dikwijls ver over.

EDDIE: Dat is niet waar.

RUBY: En toen met het schoolfeest?

EDDIE: Toen heb ik eerlijk en fair gewonnen.

RUBY: Dank zij jou hebben ze het zaklopen voor vaders moeten annuleren,

EDDIE: Is dat echt?

RUBY: Je hoeft daar niet fier op te zijn.

EDDIE: Zoiets is niet gezond en absoluut onveilig.

RUBY: Dieter ziet me nog steeds niet staan.

EDDIE: Een ongeluk kan altijd gebeuren.

RUBY: Je hebt hem getackeld als een rugbyspeler.

EDDIE: Hij stond in mijn weg.

RUBY: Je hebt zijn arm gebroken.

EDDIE: Dikke zever.

RUBY: Je mag van geluk spreken dat hij je niet heeft aangeklaagd.

Pam verschijnt bovenaan de trap in haar oude trouwjurk. Ze maakt een pose.

PAM: Ta-tàà!

RUBY: Oh, my god...

PAM: Je hebt gelijk. Ik zit erin!

EDDIE: *(Glunderend.)* Kom hier!

Pam loopt de trap af en valt in zijn armen. Eddie neemt haar op en draait haar rond.

PAM: Ik heb toch gezegd dat mijn trainingsschema geen weggegooid geld was.

RUBY: Zeg alsjeblieft dat je dat ding niet meeneemt op vakantie.

EDDIE: Je bent ongelooflijk mooi. Dit is gewoon perfect. Stom dat ik niet meer in mijn trouwpak kan.

PAM: *(Ziet de Monopoly.)* Waar hebt je die nog vandaan gehaald? Uit de ark?

EDDIE: Die is nog van mij.

PAM: En heb je die al die tijd bewaard?

EDDIE: Pamela, schat, ik heb die al langer dan dat ik jou heb.

RUBY: Ons mama is geen roerend goed.

EDDIE: 't Is goed, Germaine Greer. Straks gaat ze haar bh nog ritueel verbranden.

RUBY: Is dat de enige feministe die jij kent?

EDDIE: Ik ken er een pak.

RUBY: Zoals?

EDDIE: De Dolle Mina's.

RUBY: Wat zijn Dolle Mina's?

PAM: Ochot, ze weet er al veel minder van.

EDDIE: Een kudde ongewassen, linzen vretende, lesbische teven.

RUBY: Hoe jij zo Neanderthaler kan zijn.

EDDIE: Marie Popelin: feministe.

RUBY: Strikt gesproken is ze een suffragette, maar goed, ik moet toch iets toegeven. Waarschijnlijk was ze feministe. Ga door...

EDDIE: (*Zoekend.*) Germaine Greer.

RUBY: Heb je al gezegd.

EDDIE: Weinig aannemelijk. Een smoel gelijk een eland.

Pam en Ruby vinden het hilarisch.

RUBY: Kom, nog eentje.

EDDIE: Goedele Liekens

RUBY: Goedele Liekens? Da's geen feministe.

PAM: Eerder een slet.

RUBY: Ma... Ts, ts...

EDDIE: Ik denk niet dat de "zusterschap" zo'n taaltje zou appreciëren.

PAM: Ik zeg de dingen zoals ze zijn.

RUBY: Ha ja? En wat zeg je over mannen die overal liggen te rampetampen?

EDDIE: Let op je taaltje, jij.

RUBY: Nick gebruikt dat woord om de haverklap, maar met hem schijn je geen probleem te hebben.

EDDIE: Klopt. Nick is mijn dochter niet.

RUBY: Dikke tieten!

EDDIE: Zeg eens!

PAM: Ruby!

RUBY: Jullie mogen er naar gluren zoveel je wil; ik mag 't woord niet eens gebruiken.

PAM: Wanneer heb jij weer stiekem naar tieten zitten gluren?

EDDIE: Ik heb niet stiekem naar tieten zitten gluren.

RUBY: Je hebt dat portret van Britney dus gekocht voor haar lieve glimlach.

EDDIE: (*Erin gelopen, omfloerst het.*) Wel ja, ik hou van haar... ogen. 't Is een mooie vrouw.

PAM: Haar mooie ogen... Maak dat een ander wijs.

EDDIE: (*Kijkt naar de foto.*) 't Is toch waar, zeker...

PAM: Maar van mij mag je er gerust naar kijken.

RUBY: Dus dat vind jij niet kleinerend?

PAM: 't Is maar een foto.

RUBY: Zo begint het altijd. En daarna moet je ze bijna aan een ketting leggen.

EDDIE: Dikke zever...

RUBY: Ik heb wel gezien hoe je tijdens de veiling naar de tieten van Britt hebt zitten gluren.

EDDIE: Dat is niet waar!

PAM: Het kan verdomme maar best niet waar zijn! Ze is vijftien, zeg!

RUBY: Ze vond het hilarisch.

EDDY: Hilarisch?

PAM: Eddie!

RUBY: Hij kon er zijn ogen niet afhouden.

PAM: Tja, je kon er moeilijk naast kijken, met dat topje dat ze “bijna niet” droeg.

RUBY: Dus, 't is de schuld van Britt...

PAM: Dat heeft ze van haar moeder.

RUBY: Shit! Lynn is wel je beste vriendin.

PAM: En dan?

RUBY: Mijn vader is een pervert. En dat is de schuld van Lynn en Britt!

EDDIE: Ik ben geen pervert! Zeg, kunnen we dat getiet niet laten voor wat het is?

RUBY: Als het moet. Zeg, jij denkt toch niet echt dat Goedele Liekens een feministe is?

EDDIE: Kunnen we nu eindelijk beginnen spelen?

RUBY: Niet voor je antwoordt op mijn vraag.

PAM: Nu is ze goed vertrokken. En dat is allemaal jouw schuld.

RUBY: Komaan, papa, een stevig debat is essentieel in een gezonde en democratische samenleving.

EDDIE: Ik geef de voorkeur aan een zachte dictatuur.

PAM: Mag ik dan de first lady zijn?

RUBY: Ik wacht. Waarom is Goedele Liekens een feministe?

EDDIE: Omdat ze ballen aan haar lijf heeft.

RUBY: Ballen aan uw lijf hebben betekent daarom niet dat je feministe bent.

EDDIE: Ze is een succesvolle zakenvrouw.

RUBY: Kapitaliste dus, geen feministe.

PAM: Ik verveel mij.

EDDIE: Zeg, sinds wanneer is die zo slim geworden?

RUBY: Sinds jij voor mijn opvoeding bent beginnen dokken.

PAM: Sinds ze met Luna is begonnen.

EDDIE: Wie is Luna?

PAM: Haar nieuwste beste vriendin.

RUBY: Jaloezie is nefast voor een vrouw van jouw leeftijd.

PAM: Kunnen we nu eindelijk beginnen spelen, alsjeblieft?

EDDIE: Uitstekend idee. Vooruit, pik een pion uit. Om 't even.

Pam en Ruby bekijken mekaar. Om het even? Ruby besluit hem te testen.

RUBY: Om 't even? (*Eddie knikt.*) Dan... De racewagen...

EDDIE: De racewagen?

RUBY: Je zei *om het even*, dus...

EDDIE: Gewoonlijk neem jij de hond.

RUBY: Ik houd van een snuifje verandering...

EDDIE: Alles behalve de racewagen.

PAM: Eddie.

EDDIE: Ik ben altijd de racewagen.

RUBY: Dan wordt het tijd dat iemand het stuur overneemt.

EDDIE: Dit is mijn talisman.

RUBY: Ik dacht dat jij niet geloofde in zo'n *dikke zever*.

EDDIE: Een talisman is wat anders dan het lot. Het lot is een excuus voor losers om op hun gat te blijven zitten, te mislukken en anderen de schuld te geven.

RUBY: Een harde benadering, zelfs naar stalinistische normen.

PAM: Niet iedereen heeft jouw drive, Eddie.

EDDIE: Als ze die maar hadden...

PAM: Ik geloof dat sommige dingen voorbestemd zijn.

RUBY: (*Plagend.*) Zoals jij en papa?

PAM: Eigenlijk wel. Vroeg of laat krijgen we allemaal de beloning die we verdienen.

RUBY: En die beloning is?

PAM: Hier. Dit huis. De wereld waar wij in leven. Dat is ons lot.

RUBY: Hoe denk jij hierover, papa? Staat ons lot in de sterren geschreven?

EDDIE: Ik ben maar zakenman. Harlequin-Bouquet is eerder de specialiteit van je moeder.

RUBY: Oké. Was het jouw lot om een succesvol zakenman te worden of heb je er zelf wat aan gedaan?

EDDIE: Ik ben het geworden door er keihard aan te werken en door vastberaden naar mijn doel te streven. Het probleem vandaag de dag is dat er veel te veel luie smeerlappen rondlopen.

PAM: Eddie!

EDDIE: Is 't niet waar misschien.

RUBY: Je taal. Geen wonder dat ze zo vuilgebekt is.

EDDIE: Luie smeerlappen die niets liever doen dan winners met de vinger wijzen. Ze haten hun succes. Ze zijn jaloers...

RUBY: Nijdig...

EDDIE: (*Nu draaft hij door.*) Bankmanagers, planning officers... één bende profiteurs, parasieten, bloedzuigers, die het leven langzaam uit u zuigen.

RUBY: Was opa geen manager bij een bank?

PAM: Ik denk dat het de enige reden was waarom papa met me trouwde.

EDDIE: Zever! (*Pauze.*) Dat heb ik gedaan om je moeder te pesten.

Hierdoor wordt het ijs enigszins gebroken.

PAM: Papa en opa zijn het eigenlijk nooit met mekaar eens geweest.

EDDIE: Ze dachten dat ik maar een kleine zelfstandige was met een grote bek.

PAM: Piet Snot die dacht dat hij het kon. Maar papa heeft hen laten zien dat ze het mis hadden. Waar of niet, schat?

Eddie geeft Pam de pion in de vorm van een strijkijzer.

PAM: Nee, een strijkijzer is niets voor mij.

EDDIE: Je weet toch nog hoe het eruit ziet.

PAM: Dat is iets voor de droogkuis. Ik neem het slagschip.

EDDIE: Waarom het slagschip?

PAM: Zomaar.

EDDIE: Er is altijd een reden.

Pauze.

PAM: Ik heb ooit nog verkering gehad met een matroos.

EDDIE: Maak dat een ander wijs.

PAM: Ik zal het toch wel weten, zeker.

EDDIE: Wanneer?

RUBY: Mama heeft toevallig ook een leven gehad voor ze jou ontmoette.

PAM: Hij was officier, eigenlijk. Erg knap. *(Tegen zijn zin geeft Eddie haar het slagschip.)*
Hij viel bij ons ma in de smaak. *(Ruby lacht.)*

EDDIE: Heb jij je pion al genomen?

RUBY: De racewagen.

EDDIE: Zullen we erom tossen?

RUBY: Nee. De auto voor mij.

EDDIE: Kleine kindjes willen alles. Krijgen niets.

RUBY: Zoiets heb jij me niet geleerd.

EDDIE: *(Geeft tegen zijn zin toe.)* Goed dan. Ik dacht dat het tegen je groene principes was.

Pam en Ruby giechelen.

RUBY: Dat is ook zo.

PAM: Ze probeert je alleen op stang te jagen.

Eddie doet alsof hij lacht.

RUBY: Je mag je benzineslikker houden.

EDDIE: Begin me geen lesjes te geven over mijn verdomde ecologische voetafdruk.

RUBY: De plaatselijke Yeti. Vergeleken met jou is Jeremy Clarkson positief geëvolueerd.

PAM: Fantastische kerel.

EDDIE: Ha ja?

RUBY: Mag ik gaan kotsen?

PAM: Omdat hij me zoveel aan jou doet denken. *Do that thing*, zegt hij. Echt grappig.

EDDIE: “Een koe die scheten laat, vervuult op één dag meer dan een Range Rover die 10.000 mijl per jaar rijdt.”

Hij doet met de mond alsof hij een scheet laat in Ruby's gezicht.

RUBY: (*Verveeld.*) Is dat om te lachen of zo?

PAM: Maar je papa heeft een punt. Ik heb eens in een programma gehoord dat huisdieren erger zijn dan snelle wagens of vliegtuigen.

EDDIE: Misschien moeten we onze ecologische hoefafdruk verkleinen door de pony's van de hand te doen.

PAM: Laat haar met rust, Eddie.

RUBY: Nu je er toch over begint, misschien doe ik ze wel van de hand.

PAM: Verkoop geen onzin. Waarom zou je dat doen?

RUBY: Om op reis te kunnen gaan.

EDDIE: Op reis?

PAM: Jij gaat toch niet op reis?

EDDIE: Daar hoor ik voor 't eerst van.

PAM: En voor 't laatst. Je doet het niet.

RUBY: Waarom niet?

PAM: Omdat het gevaarlijk is. Eddie?

RUBY: Luna gaat mee.

PAM: Die zal van veel nut zijn als ergens in de wildernis een of andere gek van twee meter lang met een bijl staat te zwaaien. Wat zal ze dan doen? Hem te lijf gaan met haar klaterjuwelen?

RUBY: Wat zijn jullie *kleingeestig*.

PAM: Zeg het haar ook maar, Eddie. Want ze gaat niet.

EDDIE: Daar heb je het nog nooit eerder over gehad.

RUBY: Je hebt het ook nooit gevraagd. We hebben dat al keilang gepland.

PAM: En hoe ga je dat betalen? Want aan dat soort reisjes geven wij geen cent.

RUBY: Jullie geven dus alleen maar een cent aan dingen die je wil dat ik doe?

PAM: Precies.

EDDIE: Zouden we misschien kunnen spelen?

PAM: Je gaat niet.

RUBY: Hou me tegen.

PAM: Wat zijn die grootse plannen dan?

RUBY: Als 't moet verkopen we de pony's om de reis te bekostigen.

PAM: “Verkopen we de pony's”?

EDDIE: Nu probeert zij jou op stang te jagen.

RUBY: Ik meen het.

PAM: Je zou de pony's verkopen?

EDDIE: Maar dat doet ze niet...

RUBY: Willen jullie eens ophouden met zeggen wat ik al dan niet zal doen.

EDDIE: Je bent weg van die pony's.

PAM: Vandaag de dag zijn pony's haast niets meer waard, je moet ze bijna weggeven. Bovendien kost het je meer dan een paar duizenden om een reis te organiseren.

RUBY: Jeugdherbergen zijn spotgoedkoop.

EDDIE: Jij kan niet zonder je pony's.

RUBY: Oh, jawel.

PAM: Nee. En de rijschool dan?

RUBY: Wat is daar mee?

PAM: We hebben een paar sites en zo bezocht, is 't niet, Eddie?

EDDIE: Wou je later niet zo'n zaak beginnen?

PAM: Natuurlijk wel. Het is altijd haar droom geweest om een rijschool te openen.

RUBY: Ik ben van gedachte veranderd. Ik word veearts.

PAM: Sinds wanneer?

EDDIE: Dat had je ons misschien eerder kunnen zeggen. Besef je wel wat voor inspanning...

RUBY: Sorry, papa.

PAM: Sorry? Je vader heeft een fortuin gespendeerd aan grond.

RUBY: Ik heb dat toch allemaal niet gevraagd.

EDDIE: Laat maar, Pamela. Het doet er niet toe.

PAM: Het doet er verdorie wel toe. *(Tot Ruby.)* Jij wou dat...

RUBY: Nee, mama. Jij wou dat... Ik wil mijn vleugels uitslaan, de wereld zien.

PAM: Sinds wanneer?

EDDIE: Maar wij gaan toch zelf op vakantie, of niet?

RUBY: 't Is niet slecht bedoeld, papa, maar een vijfsterrenhotel binnen een hoge omheining is niet precies mijn idee over reizen.

PAM: Ja kom, *reizen* is wel licht overdreven.

EDDIE: Bedankt, Saartje Vandendriessche voor je hulp.

PAM: Ja, zeg...

RUBY: Wij willen cultuur snuiven.

PAM: *Wij?*

EDDIE: Dat eindigt ginderachter met pure dysenterie.

RUBY: Wat ben jij toch een verdomde racist.

EDDIE: Wat heeft racist met dysenterie te maken?

RUBY: Jij doet niet liever dan andere culturen bekladden. Als ik reis wil ik het echte leven zien. Omgaan met de lokale bevolking.

PAM: Dat heeft die Luna je ingefluisterd. Zoals vegetarisme en die onnozelheden over de ecologische voetafdruk.

RUBY: Ik heb wel een eigen mening, wat niet van iedereen kan gezegd worden.

PAM: Wat wil je daarmee zeggen?

EDDIE: Zeg, kunnen we nu eindelijk met dat stom spel beginnen?

PAM: Stoof het op. Ik speel niet eens graag fucking Monopoly.

EDDIE: Dat doe je wel. Je speelt het wel graag.

PAM: Nee, Eddie, jij speelt dat graag.

EDDIE: We hebben nog gespeeld toen het zo stormde en de televisie uitviel. Dat was tenminste leuk, we waren een hecht gezin, toen.

RUBY: Dat is wel eeuwen geleden, hé papa.

EDDIE: Maar het was toch leuk!

PAM: Jij speelde trouwens vals.

EDDIE: Dat is niet waar. Ik hield de bank.

RUBY: Dat betekent?

Ruby stapt zonder speciale bedoeling naar het raam en kijkt door de gordijnen.

PAM: Dat je geld hebt verduisterd.

RUBY: En dat je op de Nieuwstraat stond met een zes en je had maar een vijf gegooid.

EDDIE: Kom van dat raam weg.

RUBY: Ik probeer van het uitzicht te genieten.

PAM: Je hebt toen serieus vals gespeeld.

EDDIE: Iedereen doet al eens een stommitieit.

PAM: Je hebt ons geplunderd, ja.

EDDIE: Ben je van plan om verder te spelen of niet?

PAM: Nee...

RUBY: Er is iemand buiten.

PAM: Wablieft?

RUBY: Een vent. Bij de stallen.

Eddie neemt zijn geweer.

PAM: Bel de politie.

EDDIE: Nee.

Pam neemt de huistelefoon, toetst een nummer in.

EDDIE: Nee, zeg ik!

PAM: De lijn is dood.

RUBY: Papa, doe dat geweer weg.

PAM: Wat is er met die telefoon?

EDDIE: Je blijft alle twee binnen.

PAM: *(Tot Ruby.)* Neem je gsm. Bel de politie. *(Eddie laadt het wapen.)*

RUBY: Papa!

PAM: Eddie, niet naar buiten gaan...

EDDIE: Hier blijven.

RUBY: Papa, stop ermee. Je maakt me bang.

EDDIE: Maak je geen zorgen, lieverd. Ik krijg ze wel.

PAM: Ze zullen je achteraf arresteren.

EDDIE: Dit is mijn eigendom.

PAM: Dat is het niet waard.

RUBY: Papa, doe dat geweer weg.

PAM: Je kan de mensen toch zomaar niet doodschieten. *(Ze verspert hem de weg.)* Kalmeer je, Eddie. *(Tot Ruby.)* Zoek je gsm en bel die vervloekte politie op!

EDDIE: Uit de weg!

PAM: Nee!

RUBY: Stop!!

EDDIE: Ik verwittig u.

RUBY: 't Was maar om te lachen, papa!

Eddie kijkt naar haar. Zijn wapen is op haar gericht.

EDDIE: Wat?

RUBY: Sorry...

Eddie beeft. Hij kan niet spreken.

RUBY: Ik dacht dat het om te lachen zou zijn.

PAM: Jij dom, stom kind!

RUBY: Sorry, papa.

PAM: Eddie, gaat het?

RUBY: Doe dat geweer weg, papa, alsjeblieft.

Eddie staat op het punt in tranen uit te bartsen. Hij ontlaadt traag het geweer en zakt op de knieën. Hij begraaft zijn hoofd in zijn handen.

RUBY: Toe, nu niet wenen, papa.

PAM: Zie nu wat je gedaan hebt!

RUBY: Ik dacht dat het een grapje was.

PAM: Een grapje? Lijkt dit op een fucking grapje?

Plots Eddie staat op en begint hij te lachen. Dan beginnen ze allemaal te lachen. Ontlading.

EDDIE: Ze maakte maar een grapje. Die acteerlessen hebben wel resultaat, zeg!

Lichten dimmen. Tv-schermen aan.

We zien de video van het huwelijk van Pam en Eddie. In de kerk, van op afstand evenwel, zien we Pam en Eddie voor het altaar. De priester leest voor.

PRIESTER : Niet iedereen die tot mij roept “Heer, heer,” zal binnentreden in het rijk der hemelen, alleen hij die de wil volbrengt van mijn vader die in de hemelen is. Daarom lijkt iedereen die mijn woorden hoort en doet wat ik zeg op de wijze man die zijn huis op de rots bouwt. De regen viel neer, het water steeg en de wind stormde en beukte tegen het huis. Toch stortte het niet in, want zijn fundamenten stonden op de rots. En iedereen die mijn woorden hoort en niet doet wat ik zeg is als de dwaze man die zijn huis op zand bouwt. De regen viel neer, het water steeg en de wind stormde en beukte tegen het huis, en het viel krakend neer.

Alle schermen vallen uit.

Scène 4

Eddie, Pam en Ruby spelen Monopoly. De sfeer is beklemmend.

EDDIE: Ik zei toch dat het leuk zou worden.

PAM: Klopt.

EDDIE: Vind je 't leuk of niet?

RUBY: *(Samen.)* Ja, keineig.

PAM: *(Samen.)* Tuurlijk.

EDDIE: Mooi. Jouw beurt, Rubke.

Ruby gooit en gaat naar Algemeen Fonds.

PAM: Algemeen Fonds. Kan goed zijn, kan verkeerd uitvallen...

EDDIE: *(Neemt het kaartje en leest.)* “Gefeliciteerd. U hebt de tweede prijs gewonnen in een schoonheidswedstrijd. U ontvangt 2.000 frank.”

RUBY: Een schoonheidswedstrijd.

EDDIE: Niks mis mee.

PAM: Tweede maar? Niks van aantrekken, Rubke.

EDDIE: *(Geeft het geld.)* Tweeduizend frank.

PAM: Ik zou Miss België kunnen geworden zijn.

RUBY: Astemleef, madam!

EDDIE: Het kon.

PAM: In '85 was ik Miss Brabant Beauty.

RUBY: Nu overdrijf je toch.

PAM: Doe niet alsof je dat niet wist.

EDDIE: Jouw moeder was de superknappste meid ter wereld.

RUBY: Is dat zo'n prestatie?

PAM: Vrank stuk. Jij hebt je leuke snoetje anders ook niet langs vaders kant moeten halen.

EDDIE: Hey, ik was niet mis in mijn tijd.

RUBY: Ben jij echt beauty queen geweest?

PAM: Yep!

RUBY: 't Is gewoon gênant.

PAM: Bedankt.

RUBY: Waar zijn de foto's?

PAM: Heb ik niet.

RUBY: Er moeten toch foto's zijn?

PAM: Het waren de tachtiger jaren. (*Pauze.*) Ik heb de foto's verscheurd.

RUBY: Met reden.

PAM: Je hebt gelijk... Ik ben maar de risée. Iemand om mee te lachen...

EDDIE: Dat ben je niet.

PAM: Ik heb mijn droom om Miss België te worden opgegeven voor jullie twee.

RUBY: Mij moet je niet bekijken, ik was toen nog niet geboren.

EDDIE: Ja zeg, ik heb dat stomme reglement niet opgesteld.

RUBY: Welk reglement?

EDDIE: Als "Mevrouw" kon je niet meedoen aan de wedstrijd.

Pam gooit.

RUBY: Heb jij je droom opgegeven voor papa?

EDDIE: Hey, ik mocht gezien worden!

PAM: Ons moeder dacht er anders over.

EDDIE: Dubbel. Nog eens.

RUBY: Heb je 't je ooit beklaagd?

PAM: *(Na een pauze.)* Nee.

EDDIE: Je hebt gearzeld.

PAM: Dat heb ik niet. *(Gooit dobbelsteen.)*

RUBY: Serieus, je hebt gearzeld.

Pam verplaatst haar stuk naar de Meir. Maar ze let niet goed op. Eddie gooit meteen.

RUBY: Mama, je hebt de Meir gemist.

PAM: Wa... Waarom heb je niets gezegd?

RUBY: Ik moet toch niet voor jou spelen.

PAM: Ik was verstrooid.

EDDIE: Dat hoort bij 't spel. Dubbeldobbel. Ik nog eens.

RUBY: Het spijt je wel, hè?

PAM: Ja. *(Pauze.)* Alleen als ik verlies met de Monopoly.

EDDIE: Tactiek. Voorzichtig, ze kent geen genade.

PAM: Natuurlijk beklaag ik het me niet... Ik leid een heerlijk leven, ik heb het prachtigste gezin ter wereld en... een kast vol schoenen van Jimmy Choo.

EDDIE: *(Gooit en grinnikt.)* Yes! Goed zo! Eén, twee, drie, vier, vijf, zes, en mijn geluksgetal zeven. Nieuwstraat! Verkocht!

Er wordt gezoemd. Eddie bevriest. Ruby gaat de intercom beantwoorden.

EDDIE: Blijf waar je bent!

PAM: Eddie!

EDDIE: Ik wil niet dat iemand antwoordt.

PAM: Dit wordt een beetje bizar.

RUBY: Het is gewoon Britt.

EDDIE: Britt?

Pam duwt op de afstandbediening. Op alle schermen verschijnt Britt.

RUBY: Ik zei het toch. *(Nogmaals de zoemer.)* Ze heeft mijn favoriete bikini nog. Als ik naar Barbados ga, moet ik mijn roze bikini hebben.

EDDIE: Ik koop je een nieuwe.

RUBY: Ik wil mijn oude.

PAM: Ze staat er ook zo goed mee.

RUBY: Ze blijft niet lang. Gewoon afgeven, zeg.

EDDIE: Hoe is die hier geraakt?

Zoemer.

PAM: Nick of Lynn zullen haar gebracht hebben. Antwoord.

EDDIE: Nee, ze mogen er niet in.

Hij neemt de afstandbediening en zet de schermen uit. Britt van het scherm.

RUBY: Maar ze weten dat we er zijn.

PAM: Om de liefde gods, Eddie!

Zoemer zonder ophouden. Eddie gaat naar de intercom...

RUBY: 't Wordt tijd. Hoera.

... en trekt hem van de muur.

RUBY: Oh my god!

PAM: Eddie! Godverdomme...

EDDIE: Dit is *onze* gezinsavond!

PAM: Je doet gewoon belachelijk!

De gsm van Ruby laat z'n melodietje horen.

RUBY: Dat is Britt.

PAM: Geef hier.

EDDIE: Ze komen er niet in!

PAM: *(Ze antwoordt voor Eddie de gsm kan vastgrabbelen.) (Overdreven vriendelijk.)* Britt? Sorry lieverd, Ruby staat onder de douche... Nee, er moet iets met de intercom zijn... Luister, blijf waar je bent en ik kom het zo ophalen aan het hek. Oké, schat, tot dadelijk. *(Zet gsm uit.)* Zo, probleem opgelost, jij krijgt je bikini en meneer wordt niet gestoord. Om de liefde gods, Eddie, je drijft dat gezinsgedoe toch wat ver. Je gaat de hele stomme avond nog verknallen.

EDDIE: Het spijt me. Je blijft hier, alle twee. Ik ga. Ik heb frisse lucht nodig. Het spijt me echt. Ik zal het goedmaken. Ik wil gewoon dat alles perfect verloopt. *(Af.)*

RUBY: Die is bijna vijftig en die denkt nog steeds dat perfectie bestaat.

Ze gaat naar de deur en trekt haar laarsjes aan.

PAM: Waar ga je naartoe?

RUBY: Jasper en Loulou checken.

PAM: Dat heeft je papa al gedaan.

RUBY: Ik ga hen goeie nacht wensen.

PAM: Doe niet alsof je je zorgen maakt. Vijf minuten geleden stond je hen nog naar de slachter te wensen.

RUBY: Als ik ze verkoop zal ik ervoor zorgen dat ze goed terecht komen.

PAM: Eens ze buiten zijn heb je geen controle meer over hoe ze zullen eindigen. Kan zijn voor de jacht met bloedhonden die hen aan stukken rijten of in een lijmfabriek.

RUBY: Dat zeg je alleen maar om me op andere gedachten te brengen.

PAM: Ik ga de zaken niet mooier voorstellen dan ze zijn, Ruby.

RUBY: Omdat jij je dromen opgegeven heb, hoef ik dat nog niet te doen. En excuseer me nu, ik ga mijn pony's goeie nacht wensen.

Ruby af. Pam schenkt voor zichzelf een longdrink in. Ze bekijkt de foto van Britney Spears.

PAM: Britney... Britney... Waar is het allemaal mis gelopen? Princess of Pop met een miljoenenverkoop en kijk nu eens. Je was beter bij Federline gebleven. Dan was je

de voorgedij over je zoontjes niet verloren. Jij hebt je deel gehad. Toch was je een doorzetter, een echte professional. Maar op een dag is het dag met het handje en de dag daarop zijn ze je al vergeten. Hoe diep kun je vallen? Kun je geloven dat mijn dochter veearts wil worden? Waar zit de ambitie? Niet exact aantrekkelijk. Ik heb toen naar *All Creatures Great and Small* gekeken. Is dat nu een beroep voor een jonge dame. Ik denk zelfs dat haar armen niet lang genoeg zijn om... Laat maar. Die manier van werken ruïneert trouwens je gemanicuurde nagels. 't Is niet dat ik iets heb tegen vrouwen die een carrière wensen uit te bouwen. Zie je, zelfs ik heb er een... Ruby en Eddie. Zij zijn mijn carrière. Ik heb het beste meegemaakt, maar ook de keerzijde gezien. Want soms krijg ik er gewoon hoofdpijn van. En vanavond is het wat mij betreft alles behalve kwaliteitstijd. Niet dat ik het expliciet toon. Ik wil hem geen stokken in zijn wielen steken. Want hier is meer dan één actrice in huis. Ik verdien een Oscar voor sommige van mijn prestaties.

Ik heb liever dat hij op kantoor is. En hij is ook liever op kantoor. Hij gaat op jacht en ik verzamel... designer schoenen, vooral.

Ze pakt vol bewondering de jas van Eddie op. Ze trekt ze aan en koestert het gevoel, het materiaal, de geur... de weelde.

De mensen zeggen dat wat je vanbinnen bent het belangrijkste is. Mijn ervaring... is wie je vanbinnen bent. En looks doen er wel toe. De mensen beoordelen je. Constant. (*Tot Britney.*) Jij weet dat beter dan wie ook. Ze zeggen misschien dat het niet zo is, maar dat is niet waar. Ik doe het zelf ook. Het is eigen aan de menselijke natuur. Ze hebben in Amerika studies gedaan die aantonen dat aantrekkelijke mensen beter behandeld worden en zelf ook betere service leveren. Imago is alles. Zou ik met Eddie getrouwd zijn als hij straatveger was of beroepsmilitair? Natuurlijk niet, gedomme. Niet omdat ik oppervlakkig zou zijn... maar omdat ik verliefd ben geworden op een streber, een man die fier is op zichzelf, met een drive, dromen en ambitie. Ik ben er ook van overtuigd dat hij niet bij mij zou gebleven zijn, als ik mezelf had laten gaan, als ik een dikke koe was met een smoel als een zak vet. Nee, zeg... Hij zou zijn kont nogal rap keren. En weet je wat? Ik zou het hem niet eens kwalijk nemen. Want zo hadden we niet afgesproken.

Zoals ze over de jas wrijft, vindt ze iets in een zak. Ze is benieuwd en haalt het eruit. Het is een officiële brief. Pam opent de enveloppe en haar mond valt open. Nu is ze oprecht bezorgd. Ze hoort wat, stopt de brief weg en legt de jas waar ze haar vond. Eddie op met een zakje.

EDDIE: Eén roze bikini. Eén. Waar is ze? (*Geen antwoord.*) Oké. Sorry, 'k Heb overdreven gereageerd. (*Idem.*) Ik heb sorry gezegd. (*Doodse stilte.*) Wel? Wordt het me vandaag nog vergeven?

PAM: Waarom heb je na de veiling de poster niet betaald?

Pauze.

EDDIE: (*Verbaasd, doch beheerst.*) Dat heb ik je toen toch uitgelegd.

PAM: Och ja, je gaat dat maandag allemaal regelen...

EDDIE: Is dat van belang, wanneer?

PAM: Wat denk je zelf? (*Geen antwoord.*) 't Was ongelooflijk vernederend. Ik heb het hele boeltje georganiseerd en mijn eigen man rekent niet eens af.

EDDIE: Ik zal morgen bellen als je er je dan toch zoveel zorgen over maakt.

PAM: Ik dacht dat we een vroege vlucht hadden.

EDDIE: Goed, zodra we terug zijn dan. Ze weten wel dat ik het doe. (*Roept naar boven.*) Ruby!

PAM: Laat haar.

EDDIE: Ik wil dat ze naar beneden komt.

PAM: En wat Eddie Bouwer wil, Eddie Bouwer krijgt.

EDDIE: Kunnen we normaal doen, alstublieft?

PAM: Normaal? Oké. jij blijft liegen en ik blijf doen alsof alles dik in orde is.

EDDIE: Ik wil nu geen geruzie, zeg.

PAM: Ja, ik heb de intercom niet van de muur getrokken.

EDDIE: (*Roept.*) Ruby!

PAM: Waar gaat het allemaal over, Eddie?

EDDIE: (*Idem.*) Ik wil dat je nu naar beneden komt!

PAM: Ik weet dat je iets verborgen houdt.

EDDIE: Ik heb uitgelegd waarom ik bij de dokter was. Het meisje aan de receptie...

PAM: Het is niet Goldie in de kennels die me zorgen baart.

EDDIE: Geen geruzie. Niet vanavond...

PAM: Ik zou onze kwaliteitstijd niet willen bederven. (*Eddie maakt aanstalten om naar boven te gaan.*) Daar is ze niet.

EDDIE: Je hebt gezegd dat ze daar was.

PAM: Heb ik nooit gezegd.

EDDIE: (*Paniekerig.*) Je hebt me laten geloven dat ze... Waar is ze?

PAM: Toch niet echt leuk, hè. Als ze je in 't ongewisse laten.

EDDIE: Pamela? (*Geen antwoord.*) Waar is ze, goddomme?

PAM: Ze is naar de pony' gaan kijken.

EDDIE: In de stal?

PAM: Tenzij ze verhuisd zijn.

EDDIE: Ik heb gezegd dat je alle twee binnen moest blijven.

PAM: Ik ben gotver geen klein kind!

EDDIE: Als ze... (*Hij zwijgt. Hij zou te veel kunnen zeggen...*)

PAM: Als ze wat? Nu heb je Grauwkje een worteltje te veel gegeven.

Een onmenselijke schreeuw uit de stal. 't Is Ruby. Eddie bevriest ter plaatse.

PAM: Ruby!

EDDIE: Shit!

PAM: God, Eddie! Wat is er ge...? Doe iets, Eddie!

EDDIE: Ze heeft...

PAM: Ze heeft wat?

EDDIE: Ze heeft hem gevonden.

PAM: Ze heeft wie gevonden? (*Schreeuwt, terwijl ze naar de deur rent.*) Wie heeft ze verdomme gevonden, Eddie!

EDDIE: De hond.

Black-out.

Deel Twee

Scène 1

Pam komt de trap af wanneer Eddy binnenkomt met de dode hond die hij in een intussen bebloed paardendecken heeft gewikkeld. Hij legt hem neer op het tapijt bij het raam. Eddie en Pam kijken verstart.

PAM: Ik ben bang, Eddie.

EDDIE: Dat is niet nodig.

PAM: Het is een waarschuwing.

EDDIE: Dat is echt [te gek.]

PAM: Een dode hond...

EDDIE: Een paardenkop is een waarschuwing. Niet een dode hond.

PAM: Zit je in de problemen? (*Lange pauze.*) Ik ga het maar een keer vragen, Eddie, en ik wil de waarheid horen. Ben je opnieuw beginnen gokken?

EDDIE: Nee.

PAM: Misschien zit iemand achter uw centen aan. En moeten we ons daarom schuilhouden?

EDDIE: We moeten ons niet schuilhouden.

PAM: Is daarom dat we morgen weggaan?

EDDIE: Nee.

PAM: Waar zijn de tickets?

EDDIE: Wat?

PAM: De tickets. Ik wil de tickets zien.

EDDIE: Die halen we af in de luchthaven.

PAM: 't Is toch heen en terug?

EDDIE: Natuurlijk is 't verdomme heen en terug.

PAM: 't Is dat Ruby examens heeft.

EDDIE: Daar hebt je je daarstraks toch niet te veel van aangetrokken.

PAM: Dan doe ik dat nu wel. (*Pauze.*) We gaan niet.

EDDIE: We kunnen niet anders.

PAM: Vreemd genoeg heb ik absoluut geen zin.

EDDIE: Dan verliezen we al ons geld.

PAM: Oh, dat is erg.

EDDIE: Zomaar verspillen heeft toch geen zin?

PAM: Je hebt wel elfduizend euro verspild aan een stomme foto van Britney kutSpears!

EDDIE: Dat heb ik voor jou gedaan.

PAM: Nee, Eddie, dat heb je voor jezelf gedaan. Je hebt Nick uitgedaagd en je was niet van plan te verliezen. Je kan je zo'n som zelfs niet permitteren.

EDDIE: Dat kan ik wel.

PAM: Ik heb de brief gezien.

EDDIE: (*Onthutst.*) Welke brief?

PAM: Je hebt me beloofd dat je nooit meer, nooit meer... Je hebt op Ruby's hoofd gezworen dat je nooit meer zou gokken.

EDDIE: Ik heb al jaren geen voet meer in een casino gezet. Of bij de bookmakers...

PAM: Ik ben geen stomme trut, Eddie. Er is internet.

EDDIE: Ik ben niet aan het gokken.

PAM: Waarom sleept de firma van je kredietkaart je dan voor de rechter?

EDDIE: Ik heb zowat honderd kredietkaarten. Ik zal ergens een betaling vergeten zijn, zeker?

PAM: Ze dreigen niet met vervolging voor één enkele betaling die niet gedaan werd.

EDDIE: Wat weet jij daar van? Wanneer heb jij de laatste keer een rekening betaald?

PAM: Omdat ik van jou niet mag.

EDDIE: Ik ga niet beginnen discutenen.

PAM: Nu wil je niet discutenen, nee. Maar daarstraks... Je geloofde toch echt dat er buiten iemand was.

EDDIE: Jij toch ook.

PAM: (*Begint alles te verwerken.*) Niet waar. Je had zelfs de telefoon afgekoppeld.

EDDIE: Ik wou gewoon dat we een rustige gezinsavond hadden.

PAM: Daar gaan we weer...

EDDIE: Ik dacht dat er een indringer was.

PAM: Je verwachtte iemand. Gewoonlijk zit je geweer achter slot en grendel.

EDDIE: Ik heb het schoongemaakt. En toevallig laten liggen.

PAM: Toevallig: je ging er wel iemand mee kapotmaken.

EDDIE: Ik ging ons verdedigen.

PAM: Tegen wie?

EDDIE: Niemand heeft het recht om op mijn eigendom te komen.

PAM: *Jouw* eigendom?

EDDIE: Je weet best wat ik bedoel.

PAM: Je bent iemand geld schuldig.

EDDIE: Ik ben zakenman. Natuurlijk ben ik iemand geld schuldig. Iedereen moet toch geld aan iedereen.

PAM: Maar niet degene die even langs komt om honden te doden.

EDDIE: Ze hebben de hond niet gedood.

PAM: Wat weet jij daarvan? Misschien liggen ze buiten nog altijd op de loer.

EDDIE: Dat doen ze niet.

PAM: Iemand moet het gedaan hebben.

EDDIE: Je hebt er toch niet met Ruby over gesproken?

PAM: Natuurlijk niet.

EDDIE: Ik wil niet dat ze de daver op het lijf krijgt.

PAM: Ze is er kapot van.

EDDIE: We moeten dit oplossen.

PAM: En hoe ga je dat doen? Door een mirakel misschien? Goldie uit de doden laten verrijzen? Want hier ga je niet zo gemakkelijk van afraken. We moeten de politie verwittigen. *(Ze gaat naar haar handtas om haar gsm te nemen.)*

EDDIE: Nee.

PAM: Waarom niet?

EDDIE: Die doet toch niets.

PAM: Er is iemand binnen gedrongen.

EDDIE: Daar is geen bewijs van.

PAM: Er ligt een dode hond op mijn beste Perzische tapijt. Ik moet me sterk vergissen als die verdorie zelfmoord heeft gepleegd. *(Pauze.)* Ik wil weten wie dit op zijn geweten heeft.

EDDIE: Dat wil je niet weten.

PAM: Ik heb het recht te weten.

EDDIE: *(Neemt haar de telefoon af.)* Ik.

PAM: Wablieft?

EDDIE: Ik heb het gedaan.

Pauze. Pam probeert dit te verwerken.

EDDIE: Ik heb de hond gedood.

PAM: *Jij?* Heb jij Goldie gedood?

EDDIE: Ja...

PAM: Dat kan niet.

EDDIE: Toch is het zo.

PAM: Je liegt... Je bent me iets aan 't wijsmaken.

EDDIE: Waarom zou ik dat doen?

PAM: Omdat jij niets anders doet dan liegen.

EDDIE: Dat is niet waar.

PAM: Je hebt gezegd dat je niet wist waar Goldie was. Dat was gelogen.

EDDIE: Ik ben nu niet aan 't liegen.

PAM: Ik wou bij god dat het wel zo was.

EDDIE: Het spijt me.

PAM: Ik geloof dit niet.

EDDIE: Je wou de waarheid.

PAM: Hoe kan ik nog iets geloven van wat jij zegt?

EDDIE: Ik heb gelogen om Ruby te beschermen.

PAM: Ze is er gewoon kapot van.

EDDIE: Ik heb het niet met opzet gedaan.

PAM: Wel, ik hoop verdomme van niet.

EDDIE: Ik ga niet tegen mijn zin honden neer kogelen.

PAM: Wat is er gebeurd, Eddie?

Pauze.

EDDIE: Ik moest hem afmaken.

PAM: Jij moest Goldie *afmaken*?

EDDIE: Niet zo luid.

PAM: Wat is me dat voor...?

EDDIE: (*Onderbreekt haar.*) Omdat hij leed.

PAM: Hoe bedoel je: “Omdat hij leed”? Hij was kerngezond toen we weggingen.

EDDIE: Ik heb hem overreden.

PAM: Je hebt hem overreden?

EDDIE: Met de paardentrailer.

PAM: De paardentrailer? Wat had jij om de duivel verloren met die paardentrailer?

EDDIE: Ik wou hem verplaatsen... Deze morgen...

PAM: En daar heb je me de godganse dag niets over gezegd?

EDDIE: Ik kon het niet.

PAM: Ik ben je vrouw, Eddie.

EDDIE: Niet waar Ruby bij was.

PAM: Dit is gewoon niet te geloven.

EDDIE: Ik wou niet dat hij leed. Ik had geen keus.

PAM: Doe er me aan denken dat ik nooit of nooit nog ziek mag worden.

EDDIE: Hoe is 't met haar?

PAM: Wat denk je? Ze heeft net haar lievelingshond gevonden met uitgeschoten hersenen.

EDDIE: Het was niet de bedoeling dat dit gebeurde.

PAM: Wat was dan wel de bedoeling? Wat had er dan moeten gebeuren? 't Is net of jij hebt dit alles van op voorhand gepland.

EDDIE: Kom zeg, overdrijf nu niet.

PAM: Ik ben niet degene die de hond heeft vermoord.

EDDIE: *Vermoord* is iets anders...

PAM: Leg dat maar uit aan die van Gaia.

EDDIE: Ik heb hem uit zijn lijden verlost. Ze zouden er me misschien een medaille voor geven.

PAM: Ik denk niet dat Ruby het zo ziet.

Ruby komt binnen. Ze heeft geweend en snuit haar neus.

RUBY: Wat moet ik zien, mama?

PAM: Niets, lieverd.

RUBY: Het is gewoon afschuwelijk.

EDDIE: Ik weet het.

Eddie opent zijn armen en Ruby gaat naar hem toe. Pam begrijpt niet hoe Eddie zo kalm en beheerst kan blijven.

EDDIE: Het spijt me, lieveling.

RUBY: Heb je hem naar binnen gebracht?

EDDIE: Hij ligt op zijn favoriete plekje.

Ruby ziet het pak met Goldie liggen.

RUBY: Wie kan zoiets gedaan hebben?

PAM: 't Is beter dat je de details niet kent.

RUBY: Ik ben geen kind meer.

EDDIE: Dat ben je wel.

RUBY: Ik wil het weten.

Ze knielt bij het pak en streelt het. Pam en Eddie voelen er zich heel onbehaaglijk bij.

RUBY: Zo. Hierbinnen lig je lekker warm. Ik ga goed voor je zorgen.

PAM: Ruby, schat. Ik denk dat het beter is dat je hem niet aanraakt.

RUBY: Hij is nog altijd mijn hond. (*Tot Goldie.*) Wie heeft je dit aangedaan? Welk soort monster...

PAM: Schatje, je moet niet...

RUBY: (*Tot Goldie.*) Ik ga je zo vreselijk missen.

PAM: (*Probeert.*) Zodra we terug zijn van vakantie gaan we een nieuwe pup halen.

RUBY: Dat meen je niet.

PAM: Als jij maar gelukkig bent...

EDDIE: Dat is een uitstekend idee, denk ik. Alles wat jij wil...

PAM: Ze is dol op die Labradorschatjes.

RUBY: Ik wil Goldie! Ik wil geen stom Labradorschatje en ik wil niet op vakantie!

EDDIE: We moeten iets hebben om naar uit te kijken.

RUBY: We kunnen nu niet gaan.

EDDIE: Ik weet dat het lastig voor je is, Ruby, maar...

RUBY: Waarom heb je gelogen?

PAM: Ruby, probeer even...

RUBY: Je neemt het weer op voor hem.

PAM: Dat doe ik niet...

RUBY: Waarom heb je gezegd dat je Goldie naar de kennels had gebracht?

Eddie bekijkt Pam.

PAM: Je vader kan alles uitleggen. Ja toch, Eddie?

EDDIE: Tuurlijk...

PAM: Ik ga pakken. Want we gaan weg, of je 't nu goed vindt of niet. We zijn je ouders en misschien denk je er op dit ogenblik anders over, maar... Wij weten wat best is.

EDDIE: Mama heeft gelijk. (*Pam af.*)

RUBY: Wel? Waarom heb je gelogen?

EDDIE: 't Is beter dat we hem eerst begraven.

RUBY: Ga je 't me daarna vertellen?

EDDIE: Alles wat je moet weten.

Eddie neemt de hond en samen met Ruby gaat hij naar buiten.

Film op alle schermen: Ruby en Goldie die in gelukkiger tijden samen buiten spelen.

Tegelijk horen we de stem van Ruby die fragmenten citeert uit “*Voor een Muis*” door Robert Burns. (*Zie noot blz. 74.*)

RUBY: Pienter gedoken schuw beestje mijn,
Gij vreest altoos in uw hartje klein!
't Was onnodig vlug dat gij liep,
Met uw twistziek gepiep!
Met deze scherp dodende ploegschaar,
U volgen en jagen is gemeen, voorwaar!

Gij zaagt de velden kaal en dor gelegen.
'n Lastige winter kwam er aangesneld,
En knus hieronder tegen storm en wind,
Hoopt gij op een veilige thuis,
Maar tsjak! De wrede schaar ploegt in 't veld,
Dwars door uw kleine kluis.

Maar Muisje, gij staat niet alleen,
Een goede voorzorg mag al hoopvol zijn:
Van Muizen en Mensen lopen de beste
Voornemens verkeerd ten langen leste,
En laten ons achter in smart en pijn,
In plaats van lang verwachte vreugd!

Toch zijt gij gezegend met mij vergeleken!
De dag van nu raakt alleen u:
Maar ho! Ik heb over mijn schouder gekeken,
Naar som'bre verwachtingen die waren!
En voorwaarts kijkend, al zie ik niets in wezen,
Kan ik slechts raden en vrezen!

Scène 2

Eddy en Ruby op. Ze hebben Goldie net begraven...

RUBY: Je had de veearts moeten bellen.

EDDIE: Die had hem een spuitje gegeven. Het moest vlug gaan. 't Was beter zo.

RUBY: Ben je wel zeker dat hij het niet had overleefd?

EDDIE: Ik had geen keus. 't Was voorbij in een flits. Hij heeft niets gevoeld.

RUBY: Hoe kun jij dat weten?

EDDIE: Vertrouw me, Rubke.

RUBY: Je kan het niet zeker weten.

EDDIE: Hij heeft niet geleden.

RUBY: Hij moet geleden hebben na het ongeluk. Hij lag daar bij bewustzijn, helemaal alleen. Ik had bij hem moeten zijn.

EDDIE: Ik was er.

RUBY: Maar je moest toch naar binnen om je geweer te halen?

EDDIE: *(Beetje gepikeerd.)* Ik heb me echt gehaast.

RUBY: Was hij bang?

EDDIE: Hij wist niet eens dat het gebeurde.

RUBY: Heeft hij naar jou gekeken toen je de loop tegen zijn kop plaatste?

EDDIE: Ruby...

RUBY: Goldie is een jachthond. Hij weet wat voor schade een wapen kan aanrichten.

EDDIE: Hij kon dat niet weten.

RUBY: Heb je in zijn ogen gekeken? *(Geen antwoord.)* Papa?

Pauze.

EDDIE: Ja.

RUBY: Wat heb je gezien? (*Stilte.*) Ik wil het weten.

EDDIE: Vertrouwen.

RUBY: (*Opgelucht.*) Net als bij paarden.

Eddie wacht op meer uitleg, maar Ruby zit in haar eigen wereldje. Eddie voelt zich ongemakkelijk, maar probeert het te verbergen.

RUBY: Zo'n gevoelige dieren, al zijn ze nog zo groot. En intelligent. Je denkt dat ze weten dat ze op het punt staan te sterven. Maar dat is niet zo. Je moet handig zijn om een paard te doden. Er bestaat een techniek om het lijden tot een minimum te beperken. Trek een denkbeeldig kruis van het linker oor naar het rechter oog en doe dan hetzelfde langs de andere kant, hou het geweer loodrecht en schiet. De hoek moet recht zijn en het schot moet tot in de ruggengraat gaan om dodelijk te zijn. Ik heb gezien hoe ze het doen.

De papa van Luna is veearts. Hij bracht ons naar huis toen hij telefoon kreeg. Er was een ongeluk gebeurd. Er waren enkele paarden losgebroken, één van hen werd aangereiden en was er slecht aan toe. Gebroken poot. Ze waren erin geslaagd hem vast te houden; trillende neusgaten, ogen vol angst. Ze zegden dat we in de auto moesten blijven, maar we waren gefascineerd. Dit prachtige wezen... Ik heb nog nooit zo'n paard gezien: een donkervos, zo edel. Terwijl de papa van Luna het wapen laadde, moest de eigenaar hem kalmeren. Die schitterende bruine ogen... (*Pauze.*) Hij gebruikte een geluiddemper. Dat geeft dus geen knal, maar er ligt wel iets definitiefs in die plof... Er was een gaatje in het voorhoofd, precies een sterretje, maar vanbinnen... een ramp. Het paard lag op de grond te stuiptrekken en het meisje begon te huilen. Vreselijk gewoon. Verdriet en schuld. Want zij was het die hen had losgelaten. Ze konden het zich niet veroorloven om ze te houden en ze konden het zich evenmin veroorloven om hen te laten inslapen. Het meisje wist dat ze bij de jacht zouden ingezet worden en ze verdroeg de gedachte niet dat haar geliefde paarden door een meute honden zouden worden verscheurd. Daarom had ze geprobeerd hen vrij te laten.

EDDIE: Je hebt me daar nooit iets over verteld.

RUBY: Je was er ook nooit als ik je iets wou vertellen.

EDDIE: Je had dit niet mogen zien.

RUBY: Je kan me niet tegen alles blijven beschermen, papa.

EDDIE: Ik kan het altijd proberen.

Pauze.

RUBY: Arme Goldie.

EDDIE: Het spijt me.

RUBY: Voor wat het waard is denk ik dat je erg dapper was. Ik had de trekker niet kunnen overhalen. Is alles wel in orde met jou?

EDDIE: 't Was een lastige dag.

RUBY: Je had het ons eerder moeten zeggen.

EDDIE: Ik... kon het niet...

RUBY: Wij zijn sterker dan je denkt, papa.

Ze geeft hem een zoen en gaat weg.

EDDIE: Ruby? Wat is er achteraf met dat meisje gebeurd?

RUBY: Weet ik niet. Maar toen we er vandaag langsreden, stond het huis te koop.

Ruby gaat naar boven. Eddie zit met het hoofd in zijn handen.

Het licht dimt.

De schermen flikkeren en we zien een recenter familiefilmpje. De stemming is vrolijk. Eddie test namelijk zijn laatste snuffje camcorder. Improvisatie.

Pam komt binnen en ziet Eddie bezig.

PAM: Eddie, we zouden eens moeten...

EDDIE: Niet nu. *(Hij gaat weg.)*

Ruby verschijnt bovenaan de trap. Ze heeft haar pyjama al aangetrokken.

RUBY: Mama.

PAM: *(Zet haar mooiste glimlach op.)* Wat, schat?

RUBY: Ik voel me niet lekker.

PAM: Kom hier.

Ze ontmoeten mekaar op de trap en Pam geeft haar een flinke knuffel.

RUBY: Sorry.

PAM: Waarom zou jij sorry moeten zeggen?

RUBY: Omdat ik zo'n klier ben.

PAM: Het is toch normaal dat je van streek bent.

RUBY: Het is niet goed dat we weggaan, we hebben Goldie pas begraven.

PAM: Ik weet het, maar hij wil niet dat je je zorgen maakt.

RUBY: Tja...

PAM: En na een avond zoals vanavond, denk ik dat we aan vakantie toe zijn.

RUBY: *(Niet overtuigd.)* Ik veronderstel van wel.

PAM: Maar als je echt niet wil gaan, zeggen we ze af.

RUBY: Echt?

PAM: Echt.

RUBY: Zou jij je droomvakantie voor mij afzeggen?

PAM: Als het dat is wat je wil... Ik heb er alles voor over. Als jij maar gelukkig bent.

RUBY: Echt alles?

PAM: Echt alles.

RUBY: Ook zonder bh lopen en in batik?

PAM: Niet overdrijven, Rubke.

Ze giechelen en genieten van het moment.

RUBY: Je hebt gelijk, we moeten gaan. Maar ik heb nog niets gepakt.

PAM: Kan geen kwaad. We staan morgen wat vroeger op en dan doen we 't wel.

RUBY: Ik zou niet weten wat ik moet meenemen.

PAM: Dat doet er niet toe. In een oude zak zie jij er nog schitterend uit. *(Luchtig.)* Ik zou je kunnen opvreten.

RUBY: (*Speelt mee.*) En ik zou je kunnen verscheuren.

PAM: Dat doe ik eerst met jou.

RUBY: Dat doe je niet.

PAM: Wel.

RUBY: Niet.

PAM: Niet.

RUBY: Wel.

PAM: Gefopt.

Ze lachen allebei.

RUBY: Arrh! Ik ben er weer ingelopen.

PAM: Twee keer op dezelfde avond.

RUBY: Bedankt, mama.

PAM: Waarvoor?

RUBY: Omdat jij *jij* bent.

PAM: Ik dacht dat je de mama van Luna liever had?

RUBY: Die is niet half zo grappig als jij.

PAM: Dan deugt het niet!

RUBY: Ze heeft me nog niet één keer aan het lachen gemaakt.

PAM: Misschien heeft ze haar zin voor humor wel in een kibboets in Timboektoe gelaten.

RUBY: Waarschijnlijk. (*Pauze.*) Ik dacht zo... Ik denk niet dat ik meega op reis.

PAM: Ruby, dat hoeft je niet te zeggen om mij...

RUBY: Ik wil het niet. Niet nu.

PAM: Ach, we hoeven vanavond nog geen beslissing te nemen. Beter een nachtje over slapen. We zien morgen wel.

RUBY: Ja. Bedankt, mama. *(Ze geeft Pam een nachtzoen.)*

PAM: Je weet toch dat papa en ik heel veel van je houden.

Ruby knikt. Eddie komt binnen met een dienblad: een kan chocomelk met spekken (marshmallows) voor Ruby, een geopende fles champagne in een ijsemmer voor Pam en een fles bier voor zichzelf.

EDDIE: *(Opgewekt.)* Hoor ik mijn naam daar ijdel gebruiken?

PAM: We hadden het over jou, niet tegen jou.

EDDIE: *(Geeft de chocomelk aan Ruby.)* En je favorietjes.

RUBY: Marshmallows. Je bent me aan 't verwennen.

EDDIE: Ik ben je papa. Da's mijn job.

Ruby geeft hem een vlug zoentje.

RUBY: Slaapwel.

EDDIE: Slaapwel, schat.

Hij wil haar eens flink knuffelen maar de chocomelk zit in de weg.

PAM: Kom hier.

Pam neemt het bord aan. Eddie en Ruby knuffelen.

RUBY: Ik hou van jou, papa.

EDDIE: Ik hou ook van jou. Het spijt me zo.

RUBY: Als je iets zegt over Goldie, ga ik opnieuw huilen.

PAM: Vooruit dan, jij. Hophop, naar boven, nestje in.

Pam geeft het bord aan Ruby, die naar boven gaat. Ze wacht tot Ruby volledig verdwenen is. Eddie schenkt haar een glas in.

Tijdens de volgende scène zal Eddie er alles aan doen opdat Pam de champagne zou drinken. Pam wordt dan langzaam moe en slaperig.

PAM: *(Klapt traag in de handen.)* Een prachtvoorstelling. De bezorgde vader.

EDDIE: We hebben net de hond begraven, ja?

PAM: En wiens schuld zou dat zijn? (*Pauze. Ze bekijkt de drank.*) Wat heeft dit alles te betekenen? Een dodenwake voor Goldie? Ik weet niet hoe het met jou zit, maar ik ben die champagne beu.

EDDIE: Komaan, zeg, Pam.

PAM: 't Is niet omdat je haar zand in de ogen hebt gestrooid, dat ik me moet laten beetpakken.

EDDIE: Relax. Drink er eens op.

PAM: Ik houd liever het hoofd koel.

EDDIE: 't Is jouw favorietter champieter.

Ze slaat het glas in één slok achterover.

PAM: Nu tevreden? Wat is hier verdomme allemaal aan de gang?

EDDIE: Niks, tiens!

PAM: Ik heb naar de bewaking gekeken.

EDDIE: Pardon?

PAM: Terwijl jullie twee je leuke onderonsje hadden.

EDDIE: Je weet niet eens hoe je ze moet bedienen.

PAM: Ik ben geen stomme trut, Eddie.

EDDIE: 't Is toch ongelooflijk dat je geprobeerd hebt me te controleren.

PAM: De pot verwijt de ketel...

EDDIE: Ik zit je niet te beloeren.

PAM: Nee, jij betaalt iemand om dat te doen.

EDDIE: Dat heet delegeren.

PAM: Nee, dat heet paranoia. Hij was mijn persoonlijke coach. Vóór je hem hebt zitten intimideren.

EDDIE: Ik vertrouwde hem niet. Zijn broek zat te strak.

PAM: “Vertrouwen”. Hoor jezelf nu eens bezig.

EDDIE: Ik vroeg me al af wanneer je me dat in het gezicht zou slingeren.

PAM: Je avontuurtjes kan ik nog aan, het zijn de leugens die ik niet verdraag. (*Pauze.*) Eddie Bouwer heeft zijn tong toch niet verloren? De lepe mooiprater, de vlotte charmeur die zich moeiteloos uit de shit kletst.

EDDIE: Begin nu niet...

PAM: (*Snijdt hem af.*) Van 't moment dat je 't me over Goldie vertelde, zat er me een en ander dwars.

EDDIE: Ja, je eigen zelf, zeker...

PAM: De trailer is niet verplaatst geweest. Hij stond op exact dezelfde plaats als vanmorgen. Als de trailer niet verplaatst werd, kan de hond niet overreden zijn.

EDDIE: Ik heb hem verplaatst en daarna weer op dezelfde plaats geparkeerd.

PAM: Aah jaa... Dat verklaart alles.

EDDIE: Zie je nu? Probleem opgelost. Jij kijkt te veel naar *Midsomer Murders*, meid.

PAM: Dat zal 't zijn. Pas op, dat verklaart niet dat jij ermee gereden hebt terwijl ik de sleutels heb.

EDDIE: Hoe...

PAM: Die zitten in mijn tas.

EDDIE: Ik heb de reservesleutels gebruikt.

PAM: Er zijn geen reservesleutels.

EDDIE: Ik heb er laten maken.

PAM: En waar zijn die?

EDDIE: Je gelooft me niet?

PAM: Ik weet niet meer wat ik moet geloven.

EDDIE: Drink er nog eentje.

PAM: Da's jouw antwoord op alles.

EDDIE: Ik heb je nog nooit zo weten klagen.

PAM: Waar zijn de sleutels, Eddie?

EDDIE: Weet ik veel. Die zullen hier ergens rondslingeren, zeker? Ja, sorry zeg, dat ik een beetje kort van stuk ben, maar 't is me wel het dagje geweest. Dat hele gedoe met Goldie.

PAM: Arme Eddie...

EDDIE: Ik was er echt kapot van.

PAM: Zo leek het anders niet. Bij de opnamen. *(Eddie begint zich zorgen te maken.)* Een prachtsysteem. Heldere, klare beelden. Elke cent waard.

EDDIE: Je bent...

PAM: Aan 't liegen? Ik niet. Ruby heeft haar domme, onnozele moeder geleerd hoe ze het systeem moet gebruiken.

RUBY: Wat heb je gezien?

EDDIE: Wat denk je? *(Pauze.)* Het leek wel dat jij en Goldie zich best met mekaar konden amuseren. Jij, Goldie en je geweer.

Pam neemt de afstandsbediening en we zien de beelden op de tv.

Eddie met zijn geweer, die met de hond speelt. Hij houdt het geweer tegen Goldie's kop en doet alsof hij schiet... 't Is net een leuk spelletje.

Pam draait het filmpje nog eens.

EDDIE: Het is niet wat het lijkt.

PAM: Er is geen ongeluk gebeurd. Waar of niet? *(Eddie zoekt woorden.)* Toch niet met de trailer.

EDDIE: Ik heb gelogen. Over de trailer.

PAM: Waar heb je nog over gelogen?

Pauze.

EDDIE: Over niets. Luister eens, ik ben met hem gaan wandelen, het bos in. Ik wou wat

oefenen.

PAM: Oefenen??

EDDIE: Volgende week is er competitieschieten in de club. Ik moest oefenen op bewegende objecten.

PAM: *(Met een blik vol afschuw.)* Oh, mijn god.

EDDIE: Nee, niet op de hond. De hond, dat was een fout.

PAM: Een ongeluk?

EDDIE: Ongeluk, fout... Wat is 't verschil? We liepen door het bos... Ik struikelde en viel... En het geweer ging af. Zo eenvoudig is 't gegaan.

PAM: Waarom hebt je dat niet gewoon gezegd?

EDDIE: Ik wou niet dat Ruby het te weten kwam.

PAM: Dat zou ze vroeg of laat toch. Je kan een hond met een opengesloten kop niet blijven verbergen.

EDDIE: 'n Smeerboel...

PAM: En als het dan in het bos gebeurde, waarom heb je hem daar dan niet gewoon laten liggen?

EDDIE: Ik weet het niet... Ik kon niet meer denken. Vossen. De vossen zouden hem...

PAM: Je kon het me gewoon gezegd hebben? Waarom al die omwegen? Je moest eens weten waar ik allemaal aan gedacht heb.

EDDIE: Ja? Zoals?

PAM: Weet ik veel. Dat je een soort depressie hebt of zo.

EDDIE: Depressie...

PAM: Ja. Dat kan toch.

EDDIE: Ja. Maar niet bij mij.

PAM: We staan allemaal al eens onder druk. Het komt veel voor de laatste tijd.

EDDIE: Nu moet je eens goed naar me luisteren: ik ben niet depressief, want ik hou me daar

niet mee bezig. Ik heb zelfs geen tijd om depressief te zijn. Ik ben er gewoon het type niet voor. Ja?

PAM: Er bestaat geen *type*...

EDDIE: Depressie is het excuus van al die godverdomde zielige zeveraars die te lui zijn om te werken.

PAM: Dus Nick is een zeveraar?

EDDIE: Nick? Wat heeft Nick ermee te maken?

PAM: Hij zit aan de antidepressiva.

EDDIE: Mijn kloten!

PAM: Als ik het je zeg.

EDDIE: Op geen enkele, maar dan op geen enkele...

PAM: Lynn heeft het me zelf verteld.

EDDIE: (*Serius onder de indruk.*) Waarom voor de duivel moet Lynn je zoiets vertellen?

PAM: Omdat ze mijn beste vriendin is.

EDDIE: Ha... Ik zie het al. En nu ga jij zeker alles naar haar terugbrieven.

PAM: Maar nee... Natuurlijk niet.

EDDIE: Ik ben ervan overtuigd dat Nick niet wil dat zo'n dikke zever door de rest van 't land becommentarieerd wordt.

PAM: Ik ben verdomme de rest van 't land niet.

EDDIE: Ze had je dat niet mogen zeggen.

PAM: Daar kan ik niks aan doen.

EDDIE: Je hebt haar toch wat aangemoedigd, ben ik zeker.

PAM: Onnozelaar...

EDDIE: Ik weet wat het is als jullie twee bijeen vallen. Roddelderoddel! Onze zaken, meisje, zijn en blijven onze zaken.

PAM: Ik zou het met haar nooit over jou hebben.

Cynisch lachje bij Eddie.

EDDIE: En ik zit dus niet met een stomme kutdepressie!

PAM: Waarom ben jij dan naar de dokter geweest? *(Met steeds meer ongenoegen wacht ze op een antwoord.)* Het was alleszins niet voor Goldie, want die was al naar het hondenparadijs. Wat gebeurt er hier allemaal, Eddie? *(Stilte.)* We kunnen het aan, wat het ook is. Je moet me alleen de waarheid vertellen.

EDDIE: De waarheid...

PAM: Ik zal het u gemakkelijk maken. Ofwel ben je goed aan 't fucken met die chick die daar aan de receptie zit, ofwel zit je met de druiper. En 'k zou begot niet weten wat ik 't liefst heb.

Een zwak lachje bij Eddie, die het hoofd schudt.

EDDIE: Ze is niet veel ouder dan Ruby.

PAM: Dat heeft je nog nooit tegengehouden.

EDDIE: Dat was toen.

PAM: We hebben al zes maanden niet meer gevreeën.

EDDIE: En deze morgen?

PAM: *(Terugkrabbelend.)* Uitgezonderd.

EDDIE: Gewoonlijk maak je daar minder drukte over.

PAM: Tenzij ik vermoed dat je je gerief ergens anders gaat halen. En ik laat niet toe dat zo'n stuk slet mijn vijfentwintig jarig...

EDDIE: *(Onderbreekt.)* We gaan dus ruzie maken.

PAM: Nee, zeker. Ik heb alles in dit huwelijk geïnvesteerd en niemand zal afnemen wat van mij is.

EDDIE: Hebt je 't over mij of over mijn geld?

PAM: Je bent een klootzak, Eddie. Het ene bestaat niet zonder het andere.

EDDIE: Je zou ook je valies kunnen pakken.

PAM: En wat moet ik dan doen? Want er is denk ik niet veel vraag meer naar verlepte ex-beauty queens.

EDDIE: Terug naar je moeder.

PAM: Dat meen je niet? Ik ga nergens naartoe met de staart tussen de benen. (*Pauze.*) Jij gaat weg, of zie ik het verkeerd?

EDDIE: Dat zou misschien geen slecht idee zijn.

PAM: Je maakt me bang, Eddie.

EDDIE: Alsjeblieft, je moet toch niet [bang zijn.]

PAM: Ik kan niet geloven dat jij zomaar alles vergooit.

EDDIE: Dat doe ik niet.

PAM: Toen ik die huwelijksbeloften heb afgelegd... *Ik* meende wat ik zei.

EDDIE: Denk je serieus dat we om het even wat kunnen overleven?

PAM: Hebben we een keuze?

Pauze.

EDDIE: Ik heb... geen relatie.

PAM: Geen...

EDDIE: Nee. En ik zit evenmin met om het even welke seksueel overdraagbare aandoening.

PAM: Dan snap ik het niet meer. Waarom dan... (*Pauze. Haar nikkel valt.*) Oh, mijn god... (*Pauze. Ze bekijkt hem indringend.*) Oh nee...

EDDIE: Trek het je niet aan.

PAM: Ik ben zo geboren.

EDDIE: Wel, stop er dan mee.

PAM: Je hebt kanker...

EDDIE: Nee.

PAM: Jij hebt verdorie kanker.

EDDIE: Nee. 't Is... alleen... 't Is lastig...

PAM: Teelballenkanker?

EDDIE: Nee.

PAM: Prostaatcancer.

EDDIE: Wat?

PAM: Daarom heb je 't niet willen zeggen.

EDDIE: Ik heb geen klotenkanker of kontcancer of om 't even welke andere godvergeten soort cancer. Shit, zeg!

PAM: Je bent dus niet aan 't sterven?

EDDIE: Klink niet zo teleurgesteld.

PAM: Ben je aan 't sterven of niet?

EDDIE: We zijn allemaal aan 't sterven. De enen al vlugger dan de anderen.

PAM: Zo komen we nergens.

EDDIE: Ik ben niet terminaal. (*Pam staat op het punt in tranen uit te barsten.*) Er is geen enkele reden om verdrietig te zijn.

PAM: Sorry. Ik kan... Ik kan het niet helpen dat ik het ergste denk. Ik lig er 's nachts soms van wakker. Dan bedenk ik hoe alles verkeerd zou kunnen lopen. Op zich is dat eigenlijk niet zo erg, want je denkt alleen maar zo als je echt iets hebt dat je niet wilt verliezen. Als er jou iets zou overkomen... Als je zou doodgaan... Als je mij in de steek zou durven laten...

EDDIE: Ik ga je niet in de steek laten. Ik zie je graag, Pam. Meer dan ooit.

PAM: En je gaat echt niet vóór mij doodgaan?

EDDIE: Beloofd.

PAM: Waarom ben je dan naar de dokter geweest?

Pauze.

EDDIE: Ik had slaappillen nodig.

PAM: Jij?

EDDIE: Ik slaap moeilijk de laatste tijd.

PAM: Dat heb je me nog nooit gezegd.

EDDIE: Ik wou er je niet lastig mee vallen.

PAM: Iedereen kan van tijd tot tijd een beetje hulp gebruiken.

EDDIE: Ja, wel... Ik dus niet.

PAM: Je bent ook maar een mens, Eddie. We hebben allemaal onze zwakheden.

EDDIE: Die heb jij precies niet, zo te horen.

PAM: Jij bent van mij, Eddie. Altijd geweest. Wat jij doet is goed gedaan...

EDDIE: Meen je dat?

PAM: Even tijd nemen voor jezelf, wat tijd met ons doorbrengen. Zo moet het zijn. We vormen een gezin. We zullen er altijd voor je zijn.

EDDIE: Altijd?

PAM: Zo gemakkelijk raak je niet van mij af, Eddie. Tot de dood ons scheidt.

EDDIE: Moe?

PAM: Al dat gebabbel heeft me slaap doen krijgen.

Eddie glimlacht. Ruby verschijnt bovenaan de trap. Ze ziet er erg slaperig uit.

RUBY: Papa?

PAM: Jij zou in bed moeten liggen. Morgen is 't vroeg uit de veren.

RUBY: Ik wil een knuffel.

EDDIE: 't Is goed. Op die vijf minuten komt het ook niet aan. Kom hier, slaapkopje.

Ruby komt bij hen op de sofa zitten en knuffelt zich tegen Eddie.

RUBY: Papa? Gaan huisdieren naar de hemel?

EDDIE: Natuurlijk, schat.

RUBY: Luna, die gelooft niet in de hemel.

PAM: Wat weet die daarvan?

EDDIE: Weet je, Goldie zit daar waarschijnlijk ergens boven iedereen lastig te vallen met zijn piepend speelgoed vol kwijl.

RUBY: *(Tevreden, lachje.)* Ja... *(Ze verliest het bewustzijn.)*

PAM: Ze is doodop, 't schatje.

EDDIE: Het was een lange, lange dag...

PAM: We hebben de Monopoly niet uitgespeeld.

EDDIE: We nemen hem mee.

PAM: Op vakantie?

EDDIE: Misschien laat ik je ooit eens winnen.

PAM: Veel beloven...

EDDIE: Echt.

PAM: Ik ben niet verliefd geworden op een loser.

EDDIE: Ik zie je doodgraag, mevrouw Bouwer.

Pam glimlacht en verliest het bewustzijn.

Lichten dimmen.

Stemmen.

MAN: Dat zag er 'n goeie gast uit. Zo'n echte familievader.

VROUW: We zijn er allemaal compleet kapot van.

MEISJE: Ze had nog een heel leven te gaan.

VROUW: Ge verwacht niet dat zoiets gaat gebeuren. Toch niet aan uw eigen voordeur.

Scène 3

EDDIE: Goed. Zo is het goed. Een leuke gezinsavond zonder van die stomme onderbrekingen. (*Ziet de poster van Britney Spears.*) En jij, jongedame, hebt er me bijna in laten lopen. “Van Muizen en Mensen lopen de beste voornemens verkeerd ten langen leste.” Vraag dat maar aan de muis van Robert Burns of aan Gerald Ratner, die zijn eigen imperium kelderde door te beweren dat hij pure rommel produceerde. Maar goed, wij zijn er nog. Precies hoe we wezen moeten: samen. (*Hij begint Ruby's haren te borstelen.*) Weet je, Pamela, ik denk niet dat ik Ruby's haren nog geborsteld heb sinds ze baby was. “Jij deed dat nooit, altijd maar je imperium aan het uitbouwen.” Hoe wil je ze, Rubke? Best gewoon los laten hangen, dat is aangener voor een schone slaapster. Toen je nog een klein meisje was, sloop ik je slaapkamer in en keek ik naar jouw dromenland. Zo vredig, geen vuiltje aan de lucht. (*Pauze. Een lachje omdat hij zich herinnert.*) Ik herinner me dat je op een keer wakker schoot uit een nachtmerrie. Je schreeuwde en huilde zo hard dat je haast geen adem meer kon halen. Je klampte je aan me vast en je vertelde papa over die vreselijke, dikke wesp die je achtervolgde. Het ergste wat in jouw wereld kon gebeuren, is iets dat zoemde. Ach, opnieuw kind zijn... Je bent zo mooi. Zoals je moeder. Mijn schoonheidskoningin en mijn klein prinsesje.

(*Tot Pam.*) Het spijt me dat ik soms dingen moest verzwijgen, maar eerlijk duurt niet altijd het langst. We liegen allemaal, soms zijn het kanjers, soms zijn het leugentjes om bestwil. Zo blijven de wielen van het leven geolied. (*Bekijkt de poster.*) Kijk eens goed naar haar, wereldberoemd en misschien vanbinnen aan 't sterven. We leven allemaal met leugens. 't Is alleen een kwestie van gradatie. (*Lachje.*) Je hebt blijkbaar gelijk: mannen verstaan de kunst om een masker op te zetten, een muur op te trekken. Gevoelens, emoties... Een druk op de knop, een draai met de sleutel... We stoppen ze in de kluis en we doen gewoon verder. Maak jezelf maar wijs dat ze nergens goed voor zijn... En 't ging net zo goed. Tot de brief kwam. Nee, niet de brief die jij gevonden hebt. Zo zijn er honderd. Nee, *de* brief.

Eddie neemt zijn telefoon en toetst een nummer in.

We zullen het hen eens laten zien, Pam. Niemand speelt met de kloten van Eddie Bouwer. Niemand. (*In de telefoon.*) Jerry! Hoe is 't met mijn favoriete bankmanager? Zeg, ge zoudt uw telefoon echt eens moeten opnemen. Waarom zit je daar anders een 24 op 24 bankservice te adverteren als je hem niet activeert? De mensen hebben er een hekel aan als ze tegen machines moeten spreken. Maar mij, mij ga je niet horen klagen. Toch vanavond niet. Je zal dit bericht waarschijnlijk maandagochtend pas horen. Ideaal om de werkweek fris te starten. Heb je een leuk weekend gehad met het vrouwtje en de kindjes? Ik ook. Het beste sinds lange tijd.

Hij zingt het refrein van “Big Yellow Taxi” van Joni Mitchell. Dan zet hij het toestel op speaker en legt het neer.

Hoor je me nog, Jerry? Zeg eens, hoe veel hou jij van je gezin? Want ik hou van het

mijne totterdood. En het is mijn job om hen daarin te voorzien. Kwestie van hen te beschermen. Hou ze veilig, hou ze blij. Dat hebt jij allemaal naar de kloten geholpen, hé Jerry! Krediet verlenen bij de vleet! Wij helpen u graag onder nul! Zeker, meneer Bouwer, waarom niet, meneer Bouwer, hier krijgt u van ons met genoeg nog drie volle zakken, meneer Bouwer. Maar als het wat lastiger wordt, als een mens moet beginnen knokken... dan verlaten de ratten het zinkende schip. Dan hebben ze me laten verzuipen. Iedere rat voor zich!

Eddie neemt het geweer en begint het schoon te maken.

Hebt jij ooit al iets gedood, Jerry? Nee, natuurlijk niet. Handjes niet graag vuil maken, nietwaar. Toch niet echt. Je hebt er de kloten niet voor. Ik wel. 'n Smeerboel, weet je. Niet zoals fazantenjacht. Van op afstand kan 't kleinste kind doden. Je moet immers niet in hun ogen kijken. Ik ben nu een volleerd lid van een exclusieve club. Waar geen plaats is voor lafaards. Goldie is een erg trouwe hond. Toen ik de loop van het wapen tegen zijn kop plaatste, likte hij er zelfs aan, alsof we een spelletje gingen spelen. Toen ik die kleine zwarte ogen naar mij zag opkijken... hield ik de vinger toch zelfverzekerd om de trekker... Het was een test. Voor mezelf. Zien of ik ertoe in staat was. En 't ging gemakkelijker dan ik dacht. Ik sprak tegen hem met dat hondenstemmetje waar hij zo dol op is. Hij geraakte opgewonden, sprong als gek in 't rond en kwispelde met zijn staart. Hij had niet het flauwste vermoeden. Een kleine druk van de vinger. Hij was op slag dood. Beter dat, dan te moeten lijden. *(Pauze.)* Dit wapen is met de hand gemaakt. Schitterend vakmanschap. Vijftigduizend ballen waard.

Hij neemt de afstandsbediening en richt op de tv.

We horen Lady in Red van Chris de Burgh.

Ons liedje, Pam. Onze openingsdans. Zou je nu... Ik wil Ruby niet in verlegenheid brengen en ik weet dat ze zal denken dat dit té maf is... Maar jij hebt er niets op tegen, hé schat.

Hij neemt de bewusteloze Pam en begint met haar te dansen. Hij zingt en praat met haar.

Je vertrouwt me toch. Ik doe alleen maar voor het beste.

Weet je nog toen ik je voor 't eerst hier naartoe bracht? Je dacht dat we gewoon even kwamen rondsnuffelen. Ik had aan die van de immo gevraagd om de plaat met *Te Koop* niet weg te nemen. Toen we de laan met graveel opreden, was je gezicht net een schilderij. Deze plaats was gewoon te gek. Ik zag Ruby in de achteruitkijkspiegel met wijd open ogen naar de stallen en het weiland kijken... En jij kon het niet langer volhouden: "Rij door, Eddie, want als ik het bezoek zal ik het willen en deze plaats kost meer dan één fortuin. Maar ik reed niet door: ik stopte, want dit was ons droomhuis dat we zo hard hadden verdiend.

Je moet je echt geen zorgen maken, ik ben niet opnieuw beginnen gokken. Toch niet in de zin die jij eraan geeft. *(Spreekt zijn eigen woorden ironisch uit.)* "Business is risico's nemen. Als je niet bereid bent je nek uit te steken, dan moet je dit spel niet spelen." Dit keer is het uit met mij en 't is voor echt. Ik heb het spel gespeeld, maar

de casino's schijnen de spelregels veranderd te hebben. Ze weigeren me nog jetons te geven. Ach, die bankiers... Allemaal dezelfde smerige poenschrapers. Ik heb voor dit alles keihard gewerkt en niemand, niemand zal het van me afnemen. De deurwaarders zijn in aantocht. Dit stulpje wordt in beslag genomen. Maar mij krijgen ze niet. Dit is mijn kasteel en de ophaalbrug gaat nu omhoog. Als ik het niet krijg, dan krijgt niemand het.

Hij neemt een aansteker uit zijn zak en klikt hem aan en uit.

Pamela, wij gaan in stijl!

Hij legt Pam naast Ruby, zodat het lijkt alsof ze haar dochter wiegt. Dan neemt hij het wapen en richt.

Lady in Red is ten einde. Chris de Burgh fluistert "I love you" en het licht dimt.

Stemmen.

MAN: We begrijpen het gewoon niet.

VROUW: 't Is zo jammer.

Een schot.

VROUW: Hij verafgoode hen.

MEISJE: Ze leken een perfect gezin.

Een schot.

Eddie herlaadt het geweer, gaat naast Pan en Ruby zitten en plaatst de loop onder zijn kin.

MAN: Ze hadden alles... Dat bewijst alleen maar...

De schermen van de bewaking flikkeren.

We zien hoe Eddie en Pam de kerk verlaten onder gejuich en confetti.

GETUIGE: Komaan, Eddie! Dikke zoen!

EDDIE: Kom hier, schoonheid!

Eddie zoent Pam.

GETUIGE: Naar de camera kijken... Zeg iets... Iets speciaals, dat je aan de kleinkinderen kunt tonen.

PAM: Is mijn echtgenoot (*Gillend van plezier.*) niet de allerallerbeste!

EDDIE: Ik hou van jou, mevrouw Bouwer.

PAM: Ik ben de gelukkigste vrouw ter wereld.

Een schot. Het beeld bevriest. We zien hoe vlammen het beeld verteren en we horen vuur door de villa razen.

Black-out.

Over Fiona EVANS.

In 2004 schreef Fiona EVANS haar eerste stuk: *We love you, Arthur*, dat uitstekende kritieken kreeg. In 2007 schreef ze *Scarborough*, dat de Fringe First Award won. (The Fringe is Schots en is het grootste kunstfestival ter wereld.)

Daarna volgden: *Geoff Dead: Disco for Sale*, *The Virgin of Stratford* en *The Price of Everything*, waarvan u hier de vertaling vindt.

Ze schreef ook voor de radio en leverde bijdragen voor o.a. *Eastenders* en *Holby City*.

* * * * *

Over het stuk.

Eddy Bouwer begon met weinig, bouwde een imperium op en is nu multimiljonair. Eddy leeft door en voor zijn business. Hij is een winner. Verliezen staat niet in zijn woordenboek!

Met zijn vrouw Pam en zijn 15-jarige dochter Ruby leeft hij in een kast van een villa, uitgerust met de allerlaatste technologische snufjes.

Op een avond is het gedrag van Eddy op zijn minst eigenaardig te noemen. Pam en Ruby mogen niet naar buiten, het vriendinnetje van Ruby mag er niet in. Bovendien ontbreekt van Goldie, de hond elk spoor...

Wordt het gezin van Eddy van buiten uit bedreigd of zit de vijand binnen de muren?

Tot Ruby Goldie ontdekt: neergeschoten.

Tot Pam het ene leugen na het andere ontrafelt...

Welke prijs is Eddy van plan te betalen voor zijn succes? Voor zijn bankroet?

Want in het rijk van Eddy Bouwer werd alle hoop tot nul herleid...

* * * * *

NOOT.

Betreft de vertaling van “*To a Mouse*” door de Schotse dichter *Robert Burns* (1759 – 1796).

Vermits er van dit gedicht -voor zover ik weet- geen Nederlandse versie bestaat, heb ik zelf een poging tot vertaling gedaan.

Het betreft de strofen 1, 5, 7 en 8 die in deze context gebruikt werden.

Voor de volledigheid volgt hieronder de Schotse versie en daarna de Engelse vertaling.

Schots.

Wee, sleekit, cowrin, tim'rous beastie,
O, what a panic's in thy breastie!
Thou need na start awa sae hasty
Wi' bickering brattle!
I wad be laith to rin an' chase thee,
Wi' murdering pattle!

Thou saw the fields laid bare an' waste,
An' weary winter comin fast,
An' cozie here, beneath the blast,
Thou thought to dwell,
Till crash! The cruel coulter past
Out thro' thy cell.

But Mousie, thou art no thy lane,
In proving foresighy may be vain;
The best laid schemes o' Mice an' Men
Gang aft agley,
An' lea'e us nought but grief an' pain,
For promis'd joy!

Stille, thou art blest, compared wi' me!
The present only toucheth thee:
But Och! I backward cast my e'e,
On prospects drear!
An' forward, tho' I canna see,
I guess an' fear!

* * * * *

Engels.

Small, crafty, cowering, timorous little beast,
O, what a panic is in your little breast!
You need not start away so hasty
With argumentative chatter!
I would be loath to run and chase you,
With murdering plough-staff.

You saw the fields laid bare and wasted,
And weary winter coming fast,
And cozy here, beneath the blast,
You thought to dwell,
Till crash! The cruel plough passed
Out through your cell.

But little Mouse, you are not alone,
In proving foresight may be vain:
The best laid schemes of Mice and Men
Go often awry,
And leave us nothing but grief and pain,
For promised joy!

Still you are blessed, compared with me!
The present only touches you:
But oh! I backward cast my eye,
On prospects dreary!
And forward, though I cannot see,
I guess and fear!

* * * * *

